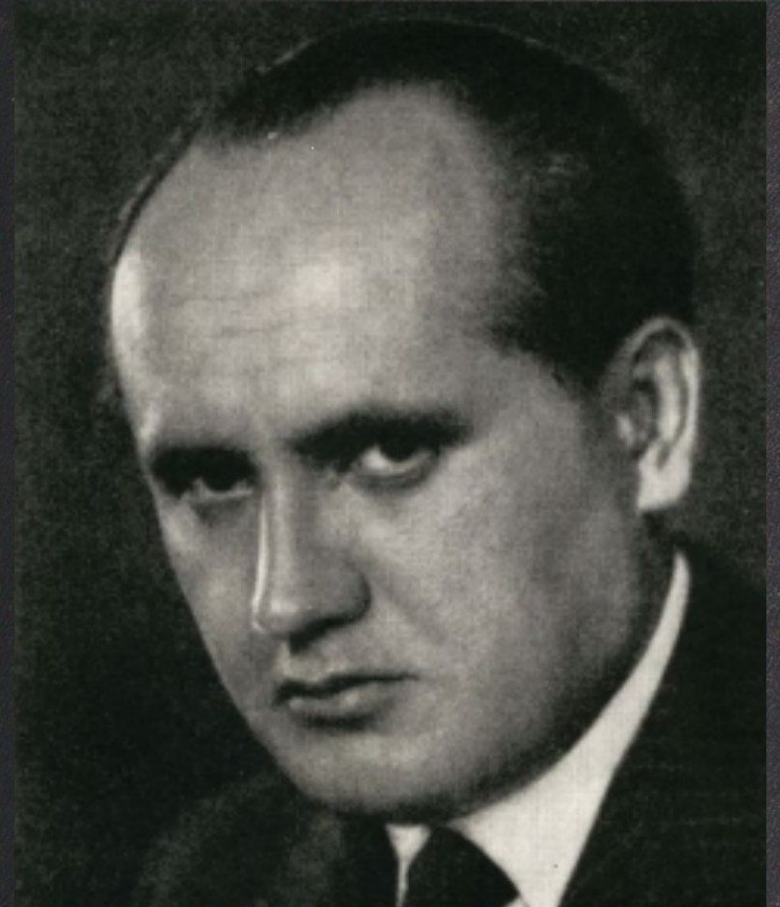

Boszorkánykörbe zárva

Németh Antal "bujdosó könyve"
1955 februárjától 1956 júliusáig

"... Tér és idő – egyek,
csak korlátolt szemléletmódunkban
válnak két különböző érzékelési formává.
Az eljövendő is az úton van, mi közelítünk feléje.

Annyi a szabadságunk, hogy
az útkereszteződéseknél irányt veszünk:
ez az út a zűrzavarba, a másik a belső boldogsághoz visz.
Én választottam ezt a hepehupás, kanyargós, buktatókkal teli utat,
mély árkokkal a szélén, mert nekem soha nem kell
a komplikátlan, az egyszerű..."
(Németh Antal, 1955 december 10.)

"Oh, Föld, fogadd be végre gyermeked,
ne kísértsd tovább májusi szagokkal,
ne hajszold vággyal, remény ostorával, –
térjen hozzád, mi tőled vétetett.

Ég, fogadd be kis lidércfény lelkét
– a múltó testet nincs más hova csalja, –
boszorkány-körbe zárult cik-cak útja;
oldd fel a föld-varázst, kegyelmes ég!"
(Németh Antal, 1956 [május 11].)

Boszorkánykörbe zárva

Németh Antal "bujdosó könyve"
1955 februárjától 1956 júliusáig

*Az előszót írta
és a kötetet kiadásra előkészítette
Lea-Katharina Steller*

Budapest - München
2023

Németh Antal itt közölt zöld szövethétkötésű egykötetes naplója Zimonyi Adrienne tulajdona

Boszorkánykörbe zárva. Németh Antal „bujdosó könyve“ 1955 februárjától 1956 júliusáig
Az előszót írta és a kötetet kiadásra előkészítette Lea-Katharina Steller
Hellebrant Institut, Budapest-München, 2023. 378 p.

ISBN 978-615-01-9113-3

ELŐSZÓ

"A következőket álmodtam" – írta Németh Antal színházi élettől és katedrától eltiltott rendező és egyetemi tanár 1955 szeptember végén a naplójába. "A Felső Ipariskola folyosóin jártam, abban az épületben, ahol születtem és elmentem egy sarokterem előtt, ahol még mint elemista már felső-iskolás «önképzőköri» üléseket és vetítettképes ismeretterjesztő előadásokat hallgattam, amiket Szinyeyi Ferenc dr., az Intézet magyar-tanára tartott. Szerettem volna látni az emelkedő padosorokat – úgy emlékszem vegytani előadóterem volt tulajdonképpen –, megkeresni a helyet, ahol 7-8 éves koromban ültem, de a teremben – hajnali álomban – valami pártgyűlés volt és idegenek lézengtek be, akik mögött bezárult az ajtó. Továbbmentem. A forduló után, a folyosó végén volt a szerkesztőség, ahol dolgoztam. Amint be akarok lépni, velem szembe Hegedűs Gyula és Pethő Sándor lépnek ki... Hegedűsnek fiatalos, gazdag szőke haja volt. Azt kérdezi tőlem:

- Mi van a Tóth-tal?

Hirtelen eszembe döbben, hogy nekem valamit meg kellett volna tudakolnom. Egy nevezetesebb Tóthról tudom, hogy egészségi állapota javult. Talán mego-perálták, de állapota nem válságos. Hegedűs félbeszakít:

- Nem az! Mire ítélték?

Most már tudom, hogy ő egy újságíró Tóthról beszél, akinek délelőtt volt a tárgyalása. Tökéletesen megfeledeztem a dologról, pedig – tudom – Hegedűs megbízott, hogy informálódjam. Hazudni kezdek:

- Délután felhívtam telefonon egy barátomat, de három órakor nem tudott még

semmit sem mondani. Állítólag nincs még ítélet.

Hegedűs lesajnálóan legyint. Pethő is úgy indul el velem, mint aki csalódott bennem. Lesújtva bemegyek. Leülök az íróasztalomhoz, dolgozni szeretnék, de mellettem közgazdász barátom az izraeli tőzsde-jelentést olvassa hangosan... Idegesít..., mert fáj a fejem... Felébredek.

A spaletta résein beszűrődik a hajnal. Kellemetlen álmom ellenére nyugodt vagyok. Az «otthon» gond-kísértetei elmaradtak mellőlem. Beleképzellek a mellettem lévő üres ágyba. Most látnám, ha itt lennél: hogyan alszol. Alvás közben meztelen a lélek, mint a test a gőzfürdőben. Igazi arcunkat mutatjuk. Talán elárul valamit Rólad alvó arcod... Azután álmomon elmélkedek: tudom, miért álmodtam a szerkesztőségről, amelyet fokozatosan megújtam, és néha-néha csak mint szorongásos kellemetlen emlék jelenik meg álmaimban, akár másnak a középiskola vagy az érettségi. Soha sem voltam jó újságíró és sohasem éreztem jól magamat közöttük. Művész akartam lenni vagy tudós és bántott esztetikai cinizmusuk és felületességük. Én már 18-25 éveim között is sok voltam újságírónak. Cikkeim nehézkesek, nehezen érthetőek voltak még kollégáim számára is. És hit volt legkisebb kritikámban is. Nem tudtam megalkudni. Végül kitétek és azóta érzem magamat szabadnak. Az ő kötetlenségük, könnyedségük számomra – börtön volt." (lásd pp.146-147)

Németh Antal 1953-ban frissen végzett orosz nyelvtanárként a Népművészeti (eredetileg Népi Művelési, 1956 után Népművelési) Intézetben mint bábjáték történetére szakosodott munkatárs ismerkedett meg Séd Terézzel, aki korábban a Magyar Filmirodánál, majd Kodály Zoltán mellett a Magyar Rádióban dolgozott. A magas, karcsú, szőke Teréz elegáns és művelt kisugárzásával, grafikus, tervezői és rendezői vénával megáldott tehetségével mély hatást gyakorolt az akkor feleségétől, Peéry Piritől már évek óta ugyan egy lakás-

ban, de különválva élő férfire. "Számomra – írja 1955 augusztusában – a szerelem jelentette az élet elviseléséhez nélkülözhetetlen narkózt. A megszabadulást elviselhetetlen önmagamtól, a behullást asszonyi ölek extázisán keresztül a semmibe, a halál testvéreivel való találkozást, ami legalább napokra, hetekre, hónapokra, évekre elkábított... A Te zárt belső világot csak horzsolta Énem, ami – vagy aki? – most önmagára maradt, szomjasan, szomorú, halálos egyedüllétben.

Amikor a haláltól riadozva az életbe kapaszkodom, Beléd – emberi élményekre, a lét heves, nagy, forró érzékelésére szomjazom, ugyanakkor kívánom a megsemmisülést, mert így élni több mint gyötrelmem." (lásd pp.102-103)

Az "a hajlam megvan Benned, hogy védj annak a «méltóságát», akit szeretsz vagy szeretni vélsz" – jegyzi meg Séd Terézről később a naplójában Németh Antal 1955 szeptemberének végén. "Én túljutottam már ezen a földi értékjelzőn is. A pincelakásból, sok nyomor után eljutottam a «méltósággal» kivívott, megszerzett hivatalos «Méltóságos» címig is, de számomra ez csak üres szó. A «méltóság» követelése mindig feltételezi, hogy fontos számunkra a szűkebb vagy tágabb körű emberi vélemény. Engem pedig az, hogy «mit gondolnak rólam...» mélységesen közömbösen érint. Az emberek mindig a magukét gondolják és soha nem veszik a legkisebb fáradságot sem arra, hogy az igazságot megismerjék... Kemény és hosszú munka megtudni valakiről az igazságot, sok türelem és sok szeretet kell hozzá... Miért fontos az, hogy «megértsem» szerelmünket? ... Mert szellemileg is magamévá akarlak tenni, azért kell eljutnom a végső igazságig. Ez a belső kényszer olyan erős bennem, mint a Szfinx kérdéseire felelni tudó Oedipusban a kérlelhetetlen igazság-nyomozás vágya. El kell jutnom a tisztán látásig, ha utána megvakulok is!

Az én Szfinxem – a szerelem. Mozdulatlan, rejtélyes arcát kutatom 3 éves korom óta. Felelni próbálok néma kérdéseire 21 éves koromban írt első – más név

alatt megjelent – «lélektani» dadogásaimon kezdve a «De amore»-dossierben őrzött könyv-vázlatig, amely sohasem jelenik majd meg, mert soha el se készül... Számomra a szerelem nem «emberségem tetőfoka», hanem legközvetlenebb találkozás a lét-titokkal. Aki boldog tud lenni egy szerelemben, az nem volt igazán szerelmes, mert egy titokkal való találkozás felkeltheti bennem a megoldás szenvedélyét, izgathat, nyugtalaníthat, kínozhat, de «boldogságot» nem adhat." (lásd pp.154-155)

Németh Antal lépésről lépésre állítja választás elé "Aranyhajú" kedvesét: a tavábbiakban a színjátszásnak vagy az általa éppen szenvedélyesen felfedezett bábozásnak szenteli-e életét – azaz mindenestől Némethé lesz vagy pedig ön-maga marad régi szerelmeinek körében. "Titokban leutazom Édesanyádhoz és tőle kérek tanácsot és döntést: nekem adna-e, ha mint elvált ember megkérném a kezedet?" – tervezi.(lásd p.201)Teréz azonban a bábjátékot, egyéni útját választja, mivel "én képzőművész vagyok, a bábjáték az anyaggal kapcsolatos művészet, anyag nélkül nincs bábjáték, és ha úgy tekintem az anyagot, mint mozgó képzőművészetet, akkor a bábhoz több affinitásom van." (lásd Pernekiné Valentini Ildikó: Séd Teréz köszöntése. In: Óvodai Nevelés, 2005 dec., online) "Beszélgettünk – írja Németh naplójába. – Okosan. Barátilag. De a szíveink hallgattak. Szerelmem, Te «galamblelkű hóhér», tudod-e, hogy megöltél bennem valamit? ... A hóhérbárd lecsapott, és bekövetkezett az, amitől 54 tavaszán rettegettem. A fej már nem forr vissza a törzsre. Eggyéváltam szerelmemmel és amikor megölted azt – még talán Magad se tudod, de így van – megöltél engem is." (lásd p.169)

"A szerelemnek és a halálnak harmadik testvére a színház, ahogyan azt én élem, érzem... Ez is bezárult előttem 11 éve, ez a vészkijáratom sincs. Csoda-

-e, ha minden tettvágy, életösztön Feléd, Beléd áramlott?"(lásd p.103)A filmek felé hasztalan vágyakozással kacsintgató, minden porcikájában színházi rendező szerint "többek vagyunk, mint önmagunk: médiumai valami magasabb akaratnak, szócsövei az isteni szellemnek, szerény szolgálói a szépségnek, közvetítői transzcendens titkoknak, és ha ebből tudunk adni valamit egynek, tíznek, ezreknek – többet adtunk, mint önmagunkat. A mozarti adakozás százezerszer több, mint maga Mozart, Bartók nem azonos önmagával, minden túlmutat rajta. A kábel nem azonos az árammal." (lásd p.144)

"Elmentem, hogy találkozzam a «Helseherin»-nel... Az öreg, vak asszony megfogva előbb a jobb majd a bal kezemet, azzal kezdte, hogy valamikor nagyon magas pozícióban voltam. Egy előkelő művészeti intézményben vezető szerepem volt. Számos ember tartozott alá. Művészek. Színészek. Én színdarabokkal foglalkoztam, azokat készítve elő előadásra. Új tehetségeket fedeztem fel. Semmiféle protekciót nem tűrve, csak az igaz értéket keresve dolgoztam. A színészeket tanítottam, mit s hogyan adjanak elő. Rendező voltam? Igen. Egyszerre tűntem le, 45 körül. Tíz éve mintegy száműzetésben élek. Ellenségeim megakadályozzák működésemet. Mellőztetésem egyik oka, hogy tudott módon katolikus vagyok. Más emberek most nagyon lezüllesztették... a művészeti intézményt... Nemzeti Színház? Igen! De rendbehozása, újrafelemelése rám vár. Rövidesen hozzám fordulnak majd... Új nemzedéket nevelek fel, amely méltó lesz a régihez... Számos külföldi utat teszek majd. Először Bécsbe hívnak majd... Második utam Olaszországba vezet majd... Hosszabb időt töltök majd Angliában, ahol a Shakespeare-előadásokat tanulmányozom, és megújítom a magyarországi Shakespeare-kultuszt...

Még egy «unheimlich» pillanata volt közléseinek: «városon kívül lakik»... Egy pillanatra az volt az érzésem, mindent tud rólam. Nem is vak és nem is jósnő,

hanem ávéhá megbízott. Mikor azt kérdezte: «magát sorozatosan kihallgatták, ugye?» – letagadtam és eltereltem másra a beszédet." (lásd pp.215-217) "Inferno bennem és inferno fenyeget körülöttem. Néha mozdulatlaná szeretnék merevedni, mint a magukat holtnak tettető bogarak a veszély pillanataiban, máskor pedig kívánom: bár szétmorzsolna már a Láb, mely beárnyékol. Nincs más megoldás, semmi emberi bölcsesség nem segít, rá kell hagyatkoznom a Gondviselésre!" (lásd p.85)

Lea-Katharina Steller
Hellebrant Institut, München

1955 febr. 13.

Tegnap kaptam kézhöz e bekötött üres lapokat. Kicsit komor remény-szim köntöst adott nekem a budai mester. Ha tudta volna, milyen célra lesz, biztosan tavasz-zöldbe öltöztette volna, puha-tapintású bőrbe; amelynek megérintése hűvös asszonyi bőr emlékeit idézi és aranyos könnyűrajú betűkkel nyomta volna rá a Nevedet. De így olyan mint egy inkognitóban utazó királyfi, elbűvölt könyveim nairai között reményes, ismeretlenül, ábruhás Crougot, aki várja mikor talál rá Vándojere.

Tegnap volt egy hónapja, hogy kiaba vált talált este és Nélküled ment le a próba. Kábultam mentem haza. Azóta nem volt nap és a napnak nem volt órája, hogy ne gondoltam volna Rád. Amióta eltűntél a világból — belémköltötél. Eltem tovább: jöttem, mentem, cselekedtem est-est, de így, mint egy autowata. Etem, ittam és aludtam, néha, ritkán, még nevettem is, de Néked megmondhatom, ez a valaki nem Én voltam! Én, Én, eszméletlen-

mül üllök valahol sorunk folyójának partjai-
nál. Lassan emelkedem fel a tócsa kábultságból.
Első gondolata az volt emelő Énekek, hogy
is Neked. Leveleket. Leírja, miket érez, miket gon-
dol, arután benámol a jövő-mező, coelektív Énekek
is pontosan, hogy mint adjon... hová? ... a hajótö-
röttek palackba zártá üzenet. Néha eljut a
dumretthes egy-egy ilyen üzenet... Ez a remény, amely
a hajótöröttekben él, adja Kereszte a tollat, Kedves.

Az elmúlt hónapról csak homályos emlékeim
vanak. Egy: meglátogattam Szuka 83 éves édes-
anyját. A Donati-utcán lebálgattam az intézetbe. Vé-
gigmentem a térszerü keresztelőn, — tudod, ami a
fenyvesen is jól látnik, kopár faival, — a halap-
utcán, le. Életünk rajnalának kulisszái a delilotti
kódos-éle világitásban olyan közönyösen, rideg-
degen álltak, mintha sohase láttak volna Tejed.
Oh, hogy gyötöröm a közönyös nézések, amelyek
láttak minket és mindegy nekik, holnap mi mi-
san vagy elöthünk, forró nívvel és raján forró na-
vakkal!...

Más: a kontolányi-darab merdai próbái. Oh,
hogy hiányozol Drága! A lelkesség, ügyneretted.

Galaumb Gyuri díszretére legyen mondva, becsületesen
helytáll: oktatója a kis csoportot. Én is mindig rövi-
debb. Normál időre elmegegyek. Próbálok valamit cri-
máli a produktcióból. Néha-méha belelendülök, egy-
ket ötlete kipattan, annál továbbragódhat, de az
"ügyködő," a "mechanikus" Én hamar "lejár." Olyan
célalannak, értelmetlennék tűnik minden, ha Te
nem látod, ha Veled nem vitathozhatom, ha me-
medben nem láthatom felcsillani a meretet meso-
lyát. De megcsinálom: Neked, Kedves, Érted, Helyet-
ted! Arul a norongó reménytel, hogy — hamar-
osan köztünk leszel.

Sokáig képtelen voltam zenet hallgatni. Teg-
nap először voltam Bociéknál. Gaborka máis orias.
Boci lapkivágásokkal, képeket mutatott a Toulouse-
Loutrec-filmből és a "Julius Caesar"-filmből. Arután
feltett két Palestrina-lemezt: a "Credo"-t a
Missa Papae Marcellae-ből és egy Antifoniát,
amit a mixturi kápolna cmekekara adott elő. Elő-
ször történt, hogy est mindkettőt hallgattuk:
nemcsak a látható, de láthatatlan Énem is...

Nemsokára vejet én vasárnap esti magányom.
Isten veled! De csak itt a papírom. A löblöt gondolat-
ban, Kedves, amíg elalvó tudatom nem híván Neked

forró, igazán, lélek, nép éjszakát.

febr. 17.

Soká nem irtam, mert sok minden történt
bennem. Láthatatlan énem úgy megbénult, olyan part-
talan mélysebbe zuhant, hogy minden céltalan és
értelmelemre lett számomra, elvörösben saját létem...

A hétfe, 14.-e derűsen indult. Schubert IV.-je
testetlen örömet lopott belém. Az inközetbe mentem
szótan mi történt bennem, azt csak az "Inferno"
költője tudná leírni.

Arva emlékszem, hogy a Krisztina-terri templom-
ban sokáig imádkoztam. Érted, felgyithetetlen ked-
ves! Naponta teszem, reggel, este, felgyőzgalasodást.
Te ez a déli lótt más volt!...

Bentem a "Désyue"-be, megpróbáltam össze-
medni gondolataimat, felmérni tehetségem
"erőt", de csak Te segítettel, amikor megszólaltak
bennem kedvesen kórhóli nővid női hisztikum-
sejéről. Igen, Tezed idéztelek, Belid kapasz-
kóztam, életem Élete.

Aróta három nap telt el ismét.

Három nap óta fűtetlen szobám Kissé fel-
melyedett már. Az első tollvonások: Tiedid...

Miről számoljak be, ami egyszer majd, ha ol-
vasod e lapokat, örömet nyerhetek tőled?

Tegnap a magybeteg Lorezonál jártam. A
betegség 49 napján már 15 percet szabad volt fo-
gadnia. Suttogva beszélt. Csaknem mindig ő. Fogtak
egymás kezét és úgy tánt, mintha örült volna egy
Kissé a vesélyes kalandnak, a visszatérésnek
Hádeisból. Tele van életromjari remegéssel, tra-
gikus borongással. Tegnap - mondta, - hallgattam
rádion a "Tragediát." A mondatnál - "Mit áll-
tatóngó mélység labáimnál" - sírva fakadtam.

És akkor is sírva fakadt, amikor azt nekem mondta.
Milyen fiatal Lorezo és milyen agyastyán lettem
én. Szerelmemről, nőkről beszélt és én hallgattam,
hallgattam. Nekem már seमित se mondanak ezek
a szavak. Te jellested egymagadban a "nök"-et és
a legtisztább merelmet. Tülvöttél bennem ön ma-
gadol és úgy értem, hogy minden vagy csak bevo-
kolná népsegedet.

A "halálból jött" től egy halál felé indu-
lót kerestem fel. Tizenöt év előtti magybeteg
volt barátom Pesten van ismét. Szóvalra fogva,
heteken keresztül 1-1 órai napi alvással Kábel-
5

tan társalgóva éli élte utolsó hónapjait ez a
33 éves asszony. Micooda harsoji életöröm him-
nusa volt ez a kis élet 18 éves korában! Dio-
mysos bacchansnöibeu lüktethetett annyi vitalitás,
mint benne. Ő megjelte azt az életet, ami után én
csak nyúlkaáltam, de belivetui sötásem meritem
magam. Élt 5 évet. Huszonhárom éves korában
szexuál ment és a 10 esztendőből az utolsó 5
mérhetetlen sok szenvedés közt leugródo fokozatos
kialvás. Férfje nem volt ottan. Ketteu voltunk.
Vállamra dőlve zokogta el szenvedéseit. Ura elöti
fartja magát. Tudja, hogy magyou mereti őt a férfje
és nem akarja, hogy kétségbeessenék. Disszimulál. De
tudja, hogy rövidesen meghal. Mindent elreanderett
már. Van egy titka az életimék, azt nekem el-
mondja még: rámbizra, tegnap nem volt ereje
horrá.

Sokszor sajnáltam, hogy nem lettem orvos, ideg-
orvos példánl, vagy költő, vagy — néha: — művész;
tegnap sajnáltam először, hogy nem vagyok — pap.
Lélek szerint való, igazi pap, aki vissravonethetné
Jézus nyájába eltevedt és megfáradt bűnösöket.

*

Ugyan az nap este, 7 óra.

Deletám tanítottam. Megrekedtem hiszkihylossz-
nál és több mint 2 óra hosszat beszéltem kedvenc
görög „tragikus”-omról. Talán sikerült valamit meglát-
tatnom nagyságából, amely előszörban erkölcsi, vallási-
világnézeti nagyság. Egy művész-táncos-koreográfus-
-zeneeszerző-nővegyítő és rendező-zenei egy neműlyben,
aki — pap! Eszményhirdető látuok!! Időfeleltti
igarságokat megpillantó örök tanító...

De téren és időn túlre nakadatlanul Téged
kereső leveleim sorát nem itt kell folytatnom.

Tegnap, a másodikk bejegyzés után kornelék-
ról mentem. Akkor már másodikk órája folytak a
pálca's bábokkal folytatott alap-gyakorlatok és egy
jelenelet G. Gyuri be is állított. Kérdemnek rajönni
a jätékk „izéne.” Egy-egy másodpercet máris „él”
a jelenelet!... Itt kaptam egy telefon-üzeneletet, ami
melid örömet jeleutett nekem.

Két nap előtt támadt egy ötleteim, hogy „cigaret-
tázo arkanyszal”-od élő öreg barátjait mozgósítjék
Érted és mindenkiket, aki ismert, vagy ha nem is, de
óhajának súlya lehet. A telefon bizonyoságot lett a
mellet, hogy máisok is meretnek Téged és az én akción.

töl "függetlenül" történt illyesféle tájékoztatás. Holnap-
ra többet tudok, talán azt is, jót-e valamiféle erd-
műnyel?

*

Ma — hosszú idő után először, — ismét hazarótt.
Találkozásunk "diszkrét" biztosan így állnak helyükön,
mint a "boldog mezei" netében, hónapjaiban...
Itthon maradtam, óra után is. Mit kerestem volna
egyedül a havas Dunaparton, ahol először éretem
meg adakozó jószágokat? És ahol először váltunk
el egy vezreles mitőltek este búcsúcsók nélkül? Nem
kell, hogy utcaik, kőzetek, lámpák fényei csulikek-
tessemek meg vagy nyomorú csulikeinkre, Réád!
Amíg sártkezeiben mékel az csulikeket, minden
sejtem, minden idegem, minden gondolatom Réád
csulikezik, Te hűtlen Hűség!

Febr. 19. Szombat este, 1/2 9 óra.

Tegnap, pénteken d. u. a Csehországi Kultúra
területen megértem Hanzelka - Zikmund "Afrika"
filmjének II. részét. Kedves találkozásom volt
Varga Nándorral, a grafikkussal. Pontosan 30 év
előtt találkoztunk utólagos, ő első remek rékar-

caival merített a Kiállítások, én, mint a képrö-
művészi Új Társaságának kritikás-titkára alkalmatlan
— ahol lehettem, — Ma-Novákert, Siómyjert, Deskovitsert,
erte... Meghívott, hogy megcíméljem rékar-portrémat.
Tudom, hogy mered művészetet: megígérttem, felkeresem...

De az igazi öröm az volt, hogy hallottam:
remény van rá — rövidesen köztünk lehet...

Ma: egy hónap és egy hét...

Ha megváltható!

*

Ma egész nap tanítottam. Delelőtt egy dílis
nöt, aki zürzavarait így próbálta győgyíttatni. Dél-
után Ösi Jancsit. Összegyűjtöttem néhányra egy című
"Hámlék" kritikát, hogy némi társulatot kaphassak a
meréppel kapcsolatos studiumai. Elmagyarítottam
a III. felvonást. Az első hármát növepily máis
tudja. Ha áll a teljes merés, csak akkor "rende-
zem be". És a fű művészi. Sok mindent nem tud
meg, ami aronban megtanulható, de a megtanul-
hatatlan elevencu el benne. És van minőségi
igénye. Amennyi, amennyi elég lenne a mai
Neurteri társulata felének!

*

Febr. 20. este 1/2 10 után:

Tegnap nem tudtam folytatni. Nem külső, belső okból. Olyan erővel nehezedett rám kintelen a távolság, az elérhetetlenség nyomászó tudata, hogy teljesen megbénított. Kimondhatatlanul féltem egész emberi lényedtet, hogy nem ér-e olyan lelki sérülés, amely még jobban megbénítja művészi munkádat. Olyan csodálatos értékekre bukkantam Benned, amikről másnak sejtelme sincs, még talán Te is csak álmaidban gondoltál rá, érteled meg... Oh, ha rajtam állna, mioda kértél tudniék lenni talentűmötnek! Én magamnak már nem akarok semmit, de ha megadatik, hogy vágyaimra sejthetlek néhány felresiklott életet, nem éltem hiába...

Jobban tudlak, mint magamat és napjainapjain meretlek!

*

Néhány perc múlva kérdődik Bartók "Hege-düvensesnye", Jehudi Menuhinnal. Ma helyetted is hallgatnom kell és néma próbád helyett is...

*

Két tétel után a vétel elromlott. Néhány óra zavartak. A magyar "Spalické"-cu gondolkodtam és azon

mennyi szép, nagy feladat van rád, amelyek mind feleletet adnak majd soroddal kapcsolatos sok kérdésre!

Igaz: a Bartók-könyvecskék érintetlenül hevernek, mint testvéreik, amelyekről elszakadtak és amelyek alszanak és várják, hogy tímden kered beljükklapozzon, memed végigsimogassa soraitkat...

Febr. 21. d. u. 1/2 6.

Delülött a főnöcség könyvtárában voltam. Szép anyagot gyűjtötök össze: cca 15 ezer könyvük van, köztük nem egy ritkaság. A "Hamlet" és a "Macbeth" shakespeare-szimfoni bereanderéséhez, erzelel-kori előadás-rekonstrukciójához kerestem és találtam anyagot.

A ma délutáni óra elmaradt, mert János filmelik. Clara is. Csak Emese jött, akit nem tudtam értesíteni, hogy ne jöjjön. A versék után az első teljes merop, amit kidolgozunk: Jeanne d'Arc

Anouilh-tól. Az első jelenetet napjából beállítottam. Tehetséges gyerek. Legalább olyan halás volt Neked érte, mint ő nekem. És drága nekem azért is, mert egyike azoknak a pókháló-simonsági malaknak, amelyek sorunkat behálöznak!

Este Pekány Pista műtermébe mezek.

Febr. 22. Este 10 ora.

Pekány megmutatta új kislelű-gobelin-jének vázlatát. Sebbs lett volna, ha véled látom... A nő-műhelyben is járta pár nap előtt. Két méretben készül egy nagyon szép Magyarországi-gobelin!

Magyar Betlehemes-játékot bemutatni nincs bab-film gondolatával jártokunk, Rómáról, Firenzeről, Fiesoleról beszélgettünk. Aztán harangmentem, olvastam, lefeküdtem. Ertek imádkoztam.

Ma beérte az Interetbe. Szukától várak újabb levelet, de még seinni sem érkezett. Aprós, Szuka! Január 11-én kaptam tőle utólagos egy hosszabb tájékoztatót. Most tudott csak válaszolni mult tavaszi v. nyári kérdéseinkre, de merdán már nem tudtam Neked elmondani. Majd előkeresem sorait és röszterint lemásolom azt, amit írt...

Délutáni tanítótárs; két új növendéknek volt első órája. Nem sok örömem lesz bennük. Két hónapos próbizdore vállaltam őket.

Este a „Liliomfi”-t akartam megnevezni a Klub-ban, de nem kívánt el a kópia és elmaradt az

előadás. Az angolra nem volt kedvem átvenni. Itthon maradtam. Tanultam, olvasgattam. Látod: úgy élek, mint eddig, csak még vissravonultabban és — nélküled. Kényszeritem magam a nétköznapok életrendjéhez, hogy ne csináljak valami boldot. Az órárend a bástyám, a munkám a falak, amelyek védenek, óvnak, amíg lehet ...

Febr. 24. Este 8.

Ime Szuka levelének Taged érdeklő passzusa:

„Végre összekerültem egy szép este ... barátunkkal és feleségével a Deux Magots-ban. Bohém fiatal ember. Evtelleg majd zsebemben leveliket magamra válaszol. Ő jó maga az építőművészetet főiskolába jár. Mag felesége az École du Louvre-t végzi és műtörténelem akart lenni. Paris, mint mindenképpen, felhagyolgo őket. Festeire mince ideje és így nem is tud mutatni seमित. Hotelrobbanás után vannak és én gyermekül ha este felibred és ott mince nek othon véletlenül úgy a garçon ad nekli cumi, inni. Othon alapításról itt Francisot-nagbau nem gondoltak. Elui és utazni meretünek, mielőtt valahol Dél-Amerikában letelepedünek. Egy üres délutánom (nagyon ritka) majd kihívjuk ide őket, hogy a két család összeismerkedjen.”

*

Tegnap egész nap jártoktam. Délutáni a mult merdai beteg-látogatast ismételttem meg. Utána Kornélék

nál voltam, a próbán. De csak ültem és hallgattam.

Gyuri dolgozott kedvesen, morgalmasan, de nem nagy fantáziával. Nem volt sem kedvem, sem erőm, belásvattni...

Olyan rettentős, hogy ennysire kirántal az életből. Sem nővéredet, sem bátyádat nem ismerem. Másod-harmadkézből kell kivéket boldulnom kölad. Megint napotkig seenni!

*

Ma reggel a Rudasban voltam. Utána beementem az ódon barokk templomba, amely Virág Benedek rommá lett háza mögött magányoskodik és zihová biztosan gyakran járt az öreg pap-roéta. Emelkezve, amikor a Föbrenkei-tér felől elmentünk mellett egyen egy esztendő előtt, nyitott vendéglőt keresve, ahol megebedelhetnénk? ... A Szarvas-tér felé mentünk és végül is a Zöld Fásban kötöttünk ki... Ugyanilyen hó volt, mint ma, mert tegnap délutántól ma reggelig naktadatkául hullott.

Milyen fantáziátlanok a Szarvas-~~ter~~ istennők! Milyen kicsiket produkálnak! A magányosan boldoguló fűfű, Tabánban, haves délelőttön, a boldog merelem nyomori emelkeivel a nívóban!!! Ólari film-ötlet! Csak egyben fánadhatatlanok: az "ok" ujszerűsítésében! Rettentős!

*

24.-én d. u. rendszerő-tanítványom elhozta a „Faust”-opera rendszerői elképzelésének vázlatait, amely tanítványai kerdesre óta első „iskolai dolgozata.” Még nem önálló, de van nccukai képrelete a fiúmat.

Displet-terverő tanítványom is eljött. Most kedl-gonna az újenerő elképzelés dekorációimat vázlatait. Közben morgalmasan olvassa a görög tragikusokat.

25.-én d. e. az Intézetbe mentem, de seennit se tudtam „intézni.” Hetek óta nem jutok a péntek-rezserhez. A „drámai osztály” kollektive kiállítás-ra ment, mert — takarítottak. Az biztos, hogy néhány óra alatt legalább nem okostak seukimel seenni rárt, amíg nem „dolgoztak.” ~ Jy felszabadult 2 órával. ~~Elmentem~~ A virivároni Anna-templomban liseux-i fit. Terézher imádkoztam Érted, utána beültem a „Tomaji”-ba, megittam egy duplát, de el kellett jönnöm. Sok volt önkínzásnak...

Beteg barátom meg merdán meghívott: ebédeljék egyiser velük, míg Pesten vannak. Megtörtént. Közben: központi Antiquarium. A „dado” nem volt benn. Könyv-visszavivés Petheséknek.

Óra a memóriariumban.

26.-án d. e. tanítás. Délután Pistánál a rendszer havi látogatás. A vele való beszélgetés egy

Kissé megnyugtatót. Szeríji lélek: Kár, hogy nem is-
mered. Harageli meuet betértem a Servitákhos. Eppen
esti neut-beséd volt. A meuedés műkségességéről.
Sohasem hittem, hogy an élet a „boldogságért” van,
de nem hiszek a sors által ~~adott~~ reánk-zúditott
meuedés lélek-építő erejében. Krisztus önként vál-
lalta a keresztet. En önként tettem fogadalmamat.
De Te, Te! Miért kell Neked meuedned, aki
Magad vagy a legörömebb öröm, derű és habzó
boldogság? Mit rumbolhat Benned, Te kedves, ez
a sok meuedés?!? En konok daccal, sírósan
és makkacsul tűnök mindent, amit magam vállal-
tam, csak a reánkényesített helyretekben láron-
gok. De még akkor is, fokozatosan meg tudom győzni
Magamat arról, hogy ami ért, tulajdonképpen a java-
mat szolgálja. És vállalom. Mint merépet a vons-
kodó minén, aki lassan összeront a ráosztott alak-
kal. Így váltam eggyé tárogató-uti magam-Rodos-
tomban a mordulatlansággal, a műk-sépből erényt
szívalva, így lettem „bölcse”... De „böleseregem”
börömön túl csödtöt mond, csödtöt mond, Na Rólad
van ró, akit nem akartam és akiért — mintán
sorsom utolsó nap-nap ajándékáról már lemondtam,
— minden áldozatra képes lennék.

Vasárnap este van. Ma, 27.-én venettem be,
leveleim lapjaira utólag az elmúlt három nap
„Kronikáját,” hogy mindeuról tudj majd, ami be-
nem és körilöttem történiük.

Ma csak Szentsejés Mireu voltam, aróta itthon
ülök robámban. Azért imádkoztam, hogy Isken
adjon erőt e hetekben, Neked, Regyelmet, javadra
használni fel a nem önként vállalt meuedést.

Milyen könnyű lenne, ha himni és imádkoz-
ni tudnál, kedves!

*

A „Faust”-opera után következő feladatnak
D. Vili reirere a „Macbeth”-et választottam. A
drámát és az operát. Shakespeare műve az Ernét-
nos problematikus szimpadformáján nyer majd
reuderői kidolgozást, a Verdi-opera pedig a mo-
dern „Guckkassen-Bühne” összes lehetőségeinek
felhasználásával.

Így növeks be, Édes, láthatatlan arany-
fonálként majd a holnap délelőtti és minden to-
vábbi órába.

*

J. Vili lemondta a 28.-i óráit, Ősi se jött, így
Emese se. Minden mindig másképpen történt, mint vajuk.
Kedden, márc. 1.-én 2 új növendéket hallgattam meg.
Mindkettő lehetségesnek ígértek. Este meenimárium.

Igen! Mij valami: d.e. a Cserepfalvy egy embere
volt kinn tanaicsokért. A ember tragédiaja "nemzet és
angolnyelvű kiadásait terveri a "Corvina" Gondolatos
naisítással nyíltak a kérdések. En' Bocit ajánlottam
illusztrátornak. Nem tudom: elfogadják-e javaslataimat?

Szerdán, 2.-án a Pudasba merettem volna menni,
de rosszullettel ebédtem. A fejem. Ezen nap borogat-
tam, firkidtem, csak este mentem el Kornélkóhoz.

A munka halad. Egy-egy jelenet már kezd kiala-
kulni. Driga, lilkes, derék emberek. A élőnobiban egy
pullover volt és bár nem használott a Te kis kötött
kabátkaid egyikére se, így mevenitött: belépett és Te
a nobában várt! Nem tudom, mi történt volna, ha így
van, de csak — Mohos Piroška volt, aki felüzet se-
gíteni Kornélnak a tervere'snél. Új feladatokat tűztem
ki elejük, amik "A lovag és az & Kéjese" után kö-
vetkeznek sorra. Aután hasamentem. Éjfélt után
aludtam el, esti ima után is Rád gondoltam, kedves.

Ma, márc. 3.-án, csütörtökön máimolok be Neked,
utólag, vasárnap esti levelem irása utáni életéről.
Sajnos, egyformán Későn olvasod el a maít is, vasár-

napit is; megszűnt a tegnap és a holnap jelentősége. Az
idő megállt körülöttem és bennem, a látnak világa
nabzik csak kömpölyögve, a lényeges, a fontos akkor
folytatódik majd, ha ismét látlak, megszűnőhatatlan arany
hajadat és Kereszte vehetem kedves Keredet!

Lukács Pál Bartók "Brásvaverseny"-ét játszva eb-
ben a felőrában, amikor most Veled beszélgetek. Ark-
angyalod" munkája megtölti nülö robaimat. Gyötrődve,
majd vakmerően hatol be pörösaimba, a noba táj-
ba, a fészékbe... Ha nem zavarán makadékan áthallás,
idegtelepő élmény lenne ebben a nagy magányban és
megis Veled, bennem és körülöttem!

*

5 Márc. 6. Vasárnap dél.

Csütörtökön este már nem folytathattam. Pént-
ek d.e. Intézet. Szerda újabb levelet vártam: még
mindig nem írt... Egy ismerősömmel találkoztam,
minősítő, nagy milyeu, nem tudom, mert rohaseu lát-
tam, helyesebben: 12 év előtt utólgára, növendék-
korában. A Felszínhármál teszi töltre egész-
ségét. Dólt belőle a panasz. Ha fele tény és csak
felét nimezi elfojtott becsúgy, egyéni vérelem, ak-
kor is máinalmas és gonon dilettantizmú fészék
ar ar intézmény. Sikerült navakat tabaluom meg-
nyugtata'sára. De Ki nyugtat meg cupem?

De után (vegre sorra került a 28.-ról elmaradt
an órái)

"Macbeth." Az Ersebet-kori angol minypad rekonstruk-
ciójának problémájával kezdtem, mert D. Vili még a
dráma előadásával se végzett. Utána a Klub-ba
mentünk. Néhány közepesen aluli francia Kulturfilm
került lepergetésre. Az egyetlen, ami érdekelt lett volna,
mai nem tudtam kivánni: „A francia nőmeiret
Molière korá előtt.” Mint Bozsi utóbb elmesélte:
Középkori és renaissance metódust mutatott be
a film, majd átkopírozással, ugyanúgy megvalósított
minpadon nőmeiret meglepettették a jelenet.

Tegnap, nembaton beteg barátommal és férj-
vel ebédeltünk. Nem kéthettem már ki meghívásuk
elő. Szépny smogy-csontváz letámoogyott az éltet-
be. Ezen ebéd alatt markasztikus humorral repi-
culákeiről beszélt. Kezdetlen őszinteséggel a férj
előtt és előttem: önmagáról. Félleves memoriaja van:
12-13 év előtti élményei filmszerűen jelennek benne.
14-ot én is megjelentem múltjának a vizióiban,
tudtam, hogy igaz, amit mond, de nem voltam
képes visszaemlékezni. Tökéletesen kihullottak
belőlem a jelenetek. Egy-egy álom élesebben él
bennem, mint sok megélt valóság. Különös,
mint tragikus lélek: tudja, hogy minék köszönheti
korai postulását, mégis azt mondta nekem múltkor,

hogy ha újra élhetne, ugyanúgy élne végig, minden
nyomor, éhérés, nélkülözés ellenére, jöttanyit se val-
toztatva rajta. Hiszem, hogy akiben ilyen erővel él
a démon, annak megbocsátatnak az ő bűnei.

Tikkait pedig — ezt febru. 23.-án mondta: — nem
tedi fel. Arra akart kérni, hogy majd halála után
mondjak el valamin a férjemenk, de nem akarja
most már. Megbékélt Istennel és belenyugodott
szósába. Megírtettem: annak a nevet akarta meg-
mondani, akit szeretett és aki tönkretette fiatal
életét... Halála körvonalait okozójának így megbocsa-
tott és nem akar kellemeztetése se okorni neki:

Tölk Bocriékhoz mentem. Az autóbuss elment
három hely előtt is, ahol a délutáni életregény
egy-egy jelenete lepergett. Oh, ha Proust lehetnék,
aki a magikus-misztikus összefüggéseknél azt
a végtelenül finom és elmondhatatlanul bonyolult
hangulatát ki tudja fejteni, ami átsuhant be-
nem, tér és idő, holt hazák és halai induló
ember, réj elhangzott s felidézett navak, szét-
nört nivet és össze-szövődött emberi találkozás-
kísza, álomszerűen egymásra kopírozódó élményben.
Visszavittem a kölcsön kapott könyvet. Beszél-
gettünk. Lemerket — egy-két újdonságát, — csak kedve-
ért hallgattam. Harakéstem.

III. 6. ai, vasárnap este.

Reggel meutseges mise. Miskolcra isomat, gyónásomat és nevt a'dorásomat Ertek ajánlottam fel. Utolsó kézfogásodnál kérted: de kéresek nélkül is nakadatlannul tenném. Oh, amikor átmentél január 10.-én délután a Múzeum-Körúton és visszapillantva megégyes kéresek, de nem talált lelkinteted, pedig csak pár lépést tettem, aztán megálltam, hogy megégyes talán felém világit a mosolyod... Ez a búcsúllan búcsú mindörökkére belémégett és úgy tér vissza belém naponta máris, mint mikor a gramofon-levelet átszakadt rillején a megzavarodott tű ujjamra a talatust ismétli nakadatlannul. Fordulj vissza, kedves, jöjj, miess, nem érzed, mennyire vár a minem? Könnyű könnyű kéred igazítsa helyes vágyaira & kizökkenet gondolataimat!...

Néha neves vagy fog el, hogy bár soport cserélhetünk! Én nem várok an életől más semmit, mincevek álmain, nem akarok semmit, csak nyugalmat, békét. Terüsen, könnyű lélekkel tudnám vállalni azt, amitől decemberben, amikor átmentél rajtam an ányéka, meg meborzadtam.

Ma ismét olvasni kezdtem Livieux kis nevt Veréz önéletrajzát. Mésodszor és mennyire másképpen, mint mint évekkel ezelőtt, amikor először olvastam. A ő

Közbenjárásait is kérem mindig bármódon; ismerni akarom jól, igazán, hogy nagy erővel kishassam hathatós támogatásodra.

III. 13. vasárnap este.

Egy hete megszakadt egyoldali beszélgetésünk és egy hete egy sort se írtam Neked, kedves. Meg se próbálom rekonstruálni: értelmetlen és céltalan lenne. Sokat, nagyon sokat imádkoztam Ertek. Kelem voltál mindig, e szomorú napokan is, amikor ismét kevesebb lett azoknál a néma, akiket ismertem és szerettem.

Két halottam van: egy régi munkatárs és barát, akikt holnap temetünk és egy kedves idős rokonom, akikt tegnap kísértem ki utolsó útjáról. A 71 éves jószágos Márta néni volt a néffőre és pentelli takarítások kedves segítője. Mult pénteken, 4.-én, mintán töltünk elment, an autóbusszban kizuhant megégyke és másnap reggelre megégyke. Én egy hét múlva tudtam meg a rettenetes hírt. A kedves kis öregét őszintén sirattam. Csapa jószág volt, csupa segítőt akaró szeretet.

"Circumdederunt me dolores infirmi, gemitus mortui circumdederunt me!"

Neu arént naproduakt neheren e Horrad, e
Neked int lapok, mert nincs mondani valóm a fia-
modra, hanem mert e könyv ritkán jöhet elő bi-
vohelyesről, leveleink közelebről. Ha mindig velem lehet-
ne! Mine haracék fíradtan, agyunkajszoltan, mi-
nes tavaim, amelyek agyamban repdestek, holtan
mullottak már a szemübe. Pedig mennyi meg, komoly
gyillanata volt az elmúlt kétnek is!...

Az ima még neurejeu kötelesség volt csak a ná-
mómra, amit magamra könyöröztettem. A világ dolgai
fontosabbak voltak, mint a lelke... Ma már miújság-
let a námmomra és neu tudok eluenni egy templom
mellől a nélkül, hogy néhány percbe be ne terjed.
Ma már a világ dolgai tűnnek hiávalósnak...
Sinte elkeprelhetetlenek tűnik a námmra az életbe,
a cselekvő életbe való visszahelyezkedés gondolata is.

Egy év előtt még boldog merető, atkinék Te
voltál az ünnepe, feljithetetlen kedves, ma pedig...
Az alom nincs vikonyabb, megfoghatatlanabb málak-
ból nőve, mint a tündér valóság.

Nézem a népet, amelyet itt örzök e kötetben,
és így tűnik: élő életben jártau orokan a havas
utcaikon!

Márc. 14. Hétfő éjjel.

Élelőtt eltemették Schell Dodót. Gaknem volt
84 éves edessayja Kassán viratja, egy alapsori odában,
ö itt pusztult el egy kórházi tömegterem agyán.

A nőmre'd halottas-robálban még minden
diz nélkül 2-3 halott várta a vándor villany-
gyertyákat és a világban nyüszgő korlátartorókat.
Az egyik egy 84 éves sovány, nemes arcú hölgy
volt, a másik egy aszkétikus fejű 62 éves férfi.
Kiasz-sterü halotti maszkjaik mögött egy lezart, be-
fejert, teljes emberi élet. Milyen? Sohasem fo-
gom megtudni, mint ahogyan az emberek sem is-
merik majd sokan, ha így várak egy évtől
előttön a közönyös molyakra, hogy keresszeük...

Igen: a nirasok talán nyelve, rosszul ártak
Dodó nyját. A mellikelyerett koporsó alól oulani
kardott befeli a föld, várni kellett, míg kihányja,
egyikük. Előz mely se volt. Seljít nyruak sikerült...

A temetés után Edessayám nyjáhor mentem
Széles, hideg, boris nap volt, neu olyan napsfény,
mint amikor Te is ott álltal melletteu, kedves.
Az ő meretét is kirttem fia'modra, regitő mere-
tetét!

*

Véletlenül megtudtam: Baudit feleségét tegnap váratlanul kórházba kellett szállítani. Akkor jellek, kiújult a betegsége.

Lorenzótól is rossz híreim vannak. Sülyos az állapot. Vesekeve is van, kihajtani nem lehet, operálni se a szív miatt, legalább fél évig és akkor is problematikus, ^{nyí akerül-e?} Legjobb esetben egy-két éve van!

Milyen jó, hogy ezt a sok romoniságot csak akkor olvasod majd, amikor már nem lesz semmiféle jelentősége számára és csak biznysájtételül szolgál, hogy műszoes krónikáisa próbáltam leenni reserves napjaimnak!

Mircius 15. Ejjel.

Rosszul értettem a telefont: Baudit szállította be a felesége. Vakbél. Perforáció. Megoperálták.

Reggel: Rudas.

Tabáni plebánia. Ó, már egyre jobban ismerem az egyes templomokat. Különösen keső delölötti magányukban meretem, elhagyatottan, hidegen, a krisztusi meretett izrásával a tabernakulum felett...

A sok ember — zavar.

Milyen megejtő hangulata van a bejárat mellettti kis Mária-kápolánának! Beszűtött a kora-

tavaszi nap, a júliusias zöld olajfesztes arany reményt sugárzott felém!

Szűttem a 9-essel az Interetbe mentem. Emlékel a totz-groteszk fevyökre a lánchidi aluljáró mellett? Remek a "tavalyi hó" olvadt el rajta, hanem már az idej is, amikor kerestem és keresem e sokszor megjárt utakon tekintetek nyomát. A "csóktalan búcsi megállója" után meg állnak nyomokhegyeink, a pad és lámpák is, amelyek a Halas-utca sarkán látták valamikor két multbavesett árny első, egymást megtaláló öleléset.

Felmentem Ferihez: néhány nőt váltottunk. Öszinte, jó barát. Sem csinya akt-kezet, sem a hallgatag ontrák tajat a falon aróta nem láttam. Ma is csak a hivatali elősrobaban beszélgetünk.

Szűkka vegye ir. Kedvesen, némi melaucholikus hangulattal a sorok közt... Hívnaak Debrecembe, befejerem az ottani derek csoporttal a "Ludas"-t. Lehet, hogy aprilio közepén megyek. Ismét kerembe vessem a babokat, amelyek talán meg emlékernek mosolygó tekintetekre, arany hajadra, egy merlem hajnalára, látták népseges keredet, amikor vidám versikeket rögtönözve rőt

papírra, hogy Kézfej's Könyv Keresete misszion
ait és aztán minembe, sok játékos meretted...
Hogy meretted Pista bajos babjait! Igen: mezzek!
Es legalább 2 ritig ottmaradtok. Itthon a hajszától
nem jutok hozzá, hogy átnézzem a könyveimet.
Sok mindent másképpen akarok megírni...

Délután: tanítás. Két közepes, talán re-
ménytelen növendékem boldogságomra bejelentette
további elmaradását. Ez legalább felszabadul egy
délutánon!

Most még olvasok Kereset. Csak 1/4.12.
Aztán jöjjön a "kis halál," zárja le ezt a
napomat is, roktasson lassan a nagy néma
csendben, az örök hallgatásba!

Szerdai [tegnapi] Krónika:

Marc. 17. Este.

Délután: semmi. Hétköznapi munkák.

Délután: tanítás. János verset "korot." E-
mesémek rádió-felvétele volt, nem tudott jönni. Gora
Clara reménytelen eset.

János megegyezik halad. Bár több ideje lenne
szólalkozni tanulmányával!...

Este Kornélknál. Kovács Barna eljött. Ki-
derült, hogy neki és lelkes babos. Enként felajánlotta

a tervezett 3-4 előadás alkalmára a művelés
köznevelőködést is.

Egy új munka tervezetét magját is elvettem
még múlt merdán. Most tovább ért, alakult a gou-
dolat. Magyar Karácsonyi játék! Nem neki betlehemes
játékra gondoltok, hanem... De hogy igazán lepa-
mondatható art, aminek tisztázásához ott, abban a
kedves robában egy-két óra kellett?

Milyen öröm lenne Neked, egyetlen kedves,
na réntvehetnél ebben a bajos, impavio munká-
ban! Oh, hogy jöttünk volna el együtt és után a
még és gardaj este után! Mennyire megértetted
volna merény álmodat, Te, én ideos sópsegálmodom!

Este, elalvás előtt, mint mindig, egy két óra:
kivői Szent Teréz önéletrajzából olvasok egy-egy részt.
Gondolatom kedves lélek. És milyen kösiesen nagy-
menü az ő "kis útja." Hogyan éltem eddig, hogy
nem volt fülem az ilyesmi * meghallására és me-
nem, * meglátására!... Most már érzékelem eu-
mek az életformának a nagymerűségét is, de minél
tisztábban látom grandiózitását, annál reményte-
lenebbnek tűnik, hogy én valaha rá tudjak lépni.
Ha ilyen nagy példát nemlilhetek ennyire közelről,
mint ebben az önéletrajzban, megsemmisítő erővel
ragad meg végtelen emberi gyarlóságom érzete. De
azért nem adom fel a küzdelmet erer és erer tö-

Kéltelenségem kiirtásáért. Ha tízet nikerül halálomig
kiirtanom magamból, elégedett nem leszek, de azral
a nyugodt lélekkel mehetek át oda, "zhonnan
nem tért meg utasí róha", hogy reménytelenül is
megharcoltam a lélek harcait a jobbulásért, kionny
töpkélesedéséért.

Kis ment Teréz édes rugocskája, Te, nem is
sejted, nem is álmodod, mennyit ostromlani vedő-
mentedet azért, hogy mostani mevedéseid isteni
kegyelem folytán átformálják a mivedet, a létkedet.
Visszarakod gyermek: nitedet, életed érlelmébe vetett
nitedet és azt a sok népseget és mereteket, ami olyan
sugarzóan széppé teszi egyéniségedet, megtisztult
alakban árand met Magad körül!

Lizsóni ment Teréz élte gardaj ima-csodákban!

Talán megstra'm miniket, Tege'd mevedéseidért,
ezsem, hogy tudja: jelet varok, forrón, türelmes
türelmetlenséggel és csodát tesz ismét vejtelen
meretelénél nagy erejével Benned, rugocskájában.

Marc. 18. Péntek éjjel.

Tegnap, csütörtök! A nap eseményeiről tegnap
éjjel summit sem irtam. P. elutarott. Egy hétig egyedül
leszek.

Zavaros, nyugtalan nap. Pihenő pillanatok:
Emelkedéseim... Este: beszélgetés Veled!

Ma d.e. Interet. Egy magányos lélek rigortalása.
Reménytelen vállalkozás, ha belül nincs meg a kényszer
az egyéni sors forradalmi megújítására. Ha az életgga-
korlat a megszokott taposómalomban kering, a problé-
mák is újra meg újra visszatérnek! Csak ha önma-
gunkon kivülálló magasabb valóságba kaparkodunk,
akkor reménykedhetünk, hogy ki tudunk emelkedni
életproblémáink zűrzavarából. En is azért bukta'm el,
mert túlságosan biztam saját erőmben. Sámalmasan
vizsgáztam. A materializmus ma már nem ad erőt, csak
meg pörökbe és tetretés navakba meukliti a gyengét!

De en nem is a mai, hanem egy tegnapi beszélge-
tés kapcsán ötlött fel bennem. Magamon mértem
le azt az igen kicsi haladá'st, amelyet az utóbbi
három hónap alatt sikerült megtennem.

Ma — délután: tanítottam. Összefoglaló, vázlatos
kép Sophoklesről. De fáradt voltam, kilönösen a
veje felé. Utána: Haydn "Teremtés"-e a Zeneaka-
démia'n. A fáradtság miatt, vagy talán az inter-
pretálás hiányosságai miatt is, nem volt igazi él-
mény.

Bármilyen fáradt vagyok is, nem tudok úgy
pihenni menni, hogy ne vessem papírra napi kö-
nikáimat édes Roxanom, akik meg csak nem
is láthatok!

Bücsüzöm Veled, láthatatlan Kedves!

A jó életem legyei Veled, a Velem — Velünk!

Márc. 19. Szombat, d.u. 5⁶⁰

Indulóban Bécsben, a hideg-hideg robimbán még meghallgatom Bartók VI. szonátját. Tétrai Viliék. Ugyan a felvétel van meg nekem. Utólagos hónapok előtt hallottam, amikor még...

Bécsközhöz Bocsi is feljött. Pár nap előtt járt Klárimál. Most, hogy Baudi beteg — til van a vesztélye, — nem volt más út mint Kapni Rólad, Kedves...

Nagyon haragudnál, ha én is felvennék egyet Klárikhoz?

Két előadást kell majd beszámolnom:

1. Heltai „Szepke népe” — és
2. „Liliomfi”, amit ma d.e. néztem meg.

De most hallgatók.

Arhangyalod beszél! ...

Márc. 20. Vasárnap, 3/43 óra.

Mozart A-dur Klarinetszerenye nöl. Ugy látnék: ideges vagyok kissé, mert még ez a csodálatos muzika is ingerel.

A VII. Szimfonia hangjai mellett mondom el: Klári örült Bocsinak. Megható részleteket tudtam meg: Anyád minden áron fel akart utazni Horzád, szőlőben a napokban. Megérte, hogy bajban vagy. Így ezután kénytelemeztél voltál megmondani neki ...

Különös, gyarló lény az ember. Én tegnap tudtam meg J. Vele volt születésnap Karácsonykor.

Három - négy hónappal fogadalma után is visszavitt, a feltés. Én rohassam láthatam jó Anyádat, a feladat, amit közt felcserepedtet, a Galádodat, amelytől te nem mehetél olyan messzire, hogy meretekevel át ne öleljem, körül ne fogjam, te édes, te szomorú vezetésű Tekorló Leány...

Igaz: én lemondtam a test vágyairól Utánad, földi zarándoklásom utolsó, fényes, ragyogó Álma, de nem mondtam le a szívéről, lelkedről, elmehatatlannal Énedről...

Milyen különös: én a Beethoven VII. második tételét mindig gyászindulónak hallom. Mit nyilatkozik a női interpretálásom is keresztülzokogó fájdalom: egy beunem meghalni nem akaró merelmet? A mi rotsunk reménytelenségét, vagy mindent emberit, evilági, földi rots örök monomániáját?

*

Rosszra az idejeim. Delután nem tudtam folytatni. Végigvittam a második tételt. A negyedik többször leüldülte se vigasztalt. Dolgozhattam. Sétáltam. Este lett. Fel is feleltem. Búcsúzó.

Mai misehallgatásomat, nevet gyónásomat és ment eldőlésomat Erled ajánlottam fel és kilencet kerdtem hirt Veres tiszteletére, hogy az történetek, ami leginkább javasolt volna.

Márc. 21. Hétfő éjjel.

Legkedvesebb! Azt hittem: ma továbbjövök és megmagyarázom tegnap esti utolsó mondatomat.

de mára minden összekuszálódott bennem.

Reggel még fagyott, deres-havas volt a kert, didergető a délelőtt. Talkaritottam, befőtöttem. Csém jött, aki egy nakt-könyv ügyében kért tanácsokat. Ebéd után kicsit pihentem, arután jött Emese, aki nem tudta, hogy nem ma, hanem merdán lesz órája. Fel 6 felé D. Vilmos is beállított, de csak 3/4-ig maradtak. Emese ma "rossz formában" volt. Kicsit neles, reudetlen. Arután átmentem Pestre. Kinn 10 foltos mely, tavaszi nél fogadott.

Microda jätékszer az olyan szemmi ember, mint én vagyok! Elő a lényomásnéző kis változása, pár folt, melyebb levegő, egy kis idyborzoló tavaszi nél és olyan életromjúság fogott el, hogy minden a láborat, lemondás, egyenre értelmetlennéek tűnik és az érzékek, a test örömei, amelyek tegnap még semmit sem jelentettek ~~a nőmre~~, a legfőbb jónak tűnnek a nőmre. Siemélytelen, alaktalan vagy kerített natalmába. Beteg barátnőmet látogattam meg, mert egyen kéten nem érek majd rá este. En a nőmre látogatás is felkavart és egyenre olyan reménytelennéek tűnt, hogy én valaha is át tudom majd magamat adni teljesen Isten akaratának olyan tisztán és teljesen, mint csodálatos vedőszentek tette, nem hogy lázadás nélkül, de benső örömmel fogadva, sőt keresve a nevedést. Sohasem értettem az élet-tapadókat. En a teljes, megvetett, mulandóságok alávetett, silány

földi létet is meretem. Magamból tudnék ölelni mindent és magamba inni minden örömet, neveszet. De ha így van, miért van énemnek egy másik fele, amelyik nakadatlanul megmérgezi bennem a pogány életörömet? Szakadatlanul a halálra, a mulandóság-ra figyelmentet? Mikor hal meg bennem a vagy, a földi neveszek után, a meretem után, Utánad?

Márc. 23. korda d.u.

Tegnap nekottnál is nyomottabb hangulatban voltam. Mintha az égi bonulat belémköltözött volna, de a ma reggeli és egyen napi napsütés nem ...

Vivódásaimmal még utólag sem akarok nomotani. Egy lépést se haladok a benső fejlődésben. Sőt De reggem konokul imáimat Hozzá, aki Tölem, Tölet elvette létünk földi értelmét, de örülök nem tudok ennek, ~~ra~~ mint csodálatos vedőszentek tudott örülni minden nevedésnek.

Panaszkodjak lelki mázarságról, ritelleus kisértésokről, amikor még a liziót se kímélte meg, ettől az a tény, hogy ő ment volt? Bízskélfedjek, hogy milyen erőfeszítésembe kerül az elüenyvagy leküzde, a lemondás még arról is, hogy legálabb ide, e levelek szomorúan gyarapodó lapjaira ne vénebe mártott tollal írjak le olyan navakat Hozzá, amelyeket úgy sem olvashatnál soha, mert elégne fölül e világy papír?

Márc. 24. Csütörtök.

A depresszió tart. Olyan fáradtság van benne, hogy már az elcsengett "elvények" se fájnak. Délután kimondhatatlanul fáradt voltam. A fizikai megerőltetés fáradt, pedig alig dolgoztam valamit délelőtt. Örültem, hogy nem jött el a tanítványom. Elmaradt az óra. Feltehetően átsegitettem magam a mélypontra és most kicsit dolgozgatok. Holnap egy új csoportnak adok elő miniatűr-történetet és rendszer-előleletet. Lelkiismeretes leszek és megcsinálom az órák vázlatát. De előbb veled beszélgetek kicsit, távoli kedves, aki mindig, mindennél velem vagy...

S. Gyuri 2 hétre elutazott jehenni. Tegnap átvettem Kornélékénál a próbák veretéseit. Összeszedtem magam és dolgoztam velük. Ha minden nap lehetne próbálni és remélem már dolgozok nem lenne, remélhesikerült előadást lehetne bemutatni majus elején! De így is — azt hiszem, — meglepetés lesz azoknak, akik már elmentek egyen a „Ludas” után. Iszánkly urat is beleértve...

Ma beszéltem Euresével telefonon: tegnap volt a körnézetben Baudinál. Elég jól van. Már felkelhet. Holnap én látogatnom meg. Beszélni akarok vele.

Őri Jancsi tegnap rimet excellátt: „A vier cigány”-t mondta. Nagyon jó lesz, ha megérke! Sok örömem van ebben a fiúban. Nekivágot „A holló”-nak is. Szeretem a merészséget és a művészi lelkiismeretességet!

Bocsiék a héten költőködűck. Új, nagyobb lakarba. Őrián rumliban vannak.

Aranyhaji Roxsnon, ne haragudj, ha valamit kihagytam

napj Krónikámból. Bepötöltem. Oh, hogy miént is nem folytatathatom már előszóval, Egyetlenem!

Márc. 25. Péntek este.

Bartók „Divertimento”-ja körben vendem napj Krónikámat.

Ma Gyümölcsoltó Boldog Asszony napja répen kezdődött. Megcsináltt nívvel értem le a pasareti templom, 8 órai misejére. A néptelen mise hallgatói közt ma is mint minden vasárnapj 8 órai misén, ott láttam egy orosz barátomat, nárom gyermekével a 7 vagy 8-ból. Azt hiszem 6 fia és 1 leánya van. Egyik mebb és derekabb ember, mint a másik. A felesége olyan karcsi, mintha idősebb nővére lenne fizimák. Mindig együtt járulnak a Szent Aldozáshoz. Tudom a barátomról, hogy életében asszonyán kívül nem ismert senkit. Azt hiszem, en a boldog ember élet: nagy család, hárség, gyermekek, meret... Eü roha sem vaggout, sem nikert, karriert nem irigjeltem. Néha egy-egy költőt érzelmi élete gardagságáért és azért, hogy ezt a gardagságot ki is tudja fejezni. Szevedések, gyötrelmek áráis is vállalni tudnam Lorenzo tehetségét. Eü talán ezt az orosz barátomat lista életéért, gyermekeiért és lelki békejéért!

*

31 47

Ma végre sikerült megvennem nünhári lexikonom
2 kötetét, amit Sámudra jegyztettem elő, hogy teljes
legyen a csontka sorozat, amely dúlt és magányos kis
otthonodban vár, úgy, mint én Tejed.

A "dadopi" kedvesen érdeklődött.

Isteneim, január 10.-ének dele, amikor mellettem
álltál, ugyan a pultránál...

*

A kórházban voltam Baudinál. Mára a folyosón
fogadt. Teleseje és sógorinöje jöttek meg be hozzá.
Fel órák időztem nála. Folyvagy már hazamegy... Kb.
2 hetes pihetésre van még szükségem.

*

21 óra 24 perc: a "Suosum corda"-t játszva
zenélő arkauszalod. Úgy hallgatam, mint valami
imádságot. Bár fel tudni emelni az én nívemem
in az alázat és égi derű magasságba!

Márc. 27. Vasárnap. D.u. 6 ó.

Péntek esti vágyamat beteljesítette a Gondviselés!

Január 12.-e óta ez az első boldog napom.

Reggel 6-kor keltem, 1/28-kor már a paszetti
templomban voltam, a kedvesen egyszerű, olaszos-modern
templomban, amelynek külső falai az elmúlt nyáron me-
ghányosra láthatják kedves alakodat, könnyű lépéseidet,

amikor az 5-ös autóbuss végállomásához igyekeztél
egy-egy feljithetetlen sétánk után.

Meggyóntam. A 8 órai Szent Misét végighallgat-
tam. Megáldoztam. Erled imádkoztam!

Otthon látogató várt; akitől hírt kaptam.

Aróta tele vagyok örömteljes várakozással.

Az első jel, hogy Védőszentem és a Te Védőszen-
ted hallgatják ostromló könyörgéseimet.

A második jelet akkor kell megkapnom, ami-
kor mehelyesen találkozzunk majd.

Nem árulom el, még ennek a papírnak se,
mit kártem a Jézusról elvesztett kis Szent Terézről
Sámudra. De tudom, hogy mint ő egy ima-meghall-
gataisától jelet kapta, nekem is megadja sok-sok
könyörgésemet.

Biztosan lennék rád, csodálatos Kedves, ha
nem tudnám: mindent a Mindenkötőnk kö-
vönhetünk. Te az erődöt, én mai boldogságomat!
Mélyseges alázat és végteleen hála van bennem,
mert magam sorsából tudom: milyen semmi
vagyunk az ő rejtező nélkül.

Nem tudtam várni a teljes magányig: el-
kellett mondanom Neked, hogy tele van a nívem.
De hogy mit értek, akkor az "Énekek énekének"
költőjeivé kellem lennem, ha méltóan akarnám kifejezni.

Márc. 29. Este.

A földi lét belső egyensúlya így látni: felbo-
rulna, ha a költészet nem egyenlővé ki a próza,
az elragadtatást a műtke ritkórnaps realizmus. Mi-
ta Márta némi halott, először jött sejtés a — tak-
ritáshoz. Kerti sejtés: a Mihály. Vele dolgoztam késo
dél. Szép tisztaságot csináltunk a rettenetes elha-
nyagolódotl lakásban. Azután kicsit pikentem, ^{del} ~~aután~~
Carolát és Emesét tanítottam. Ismeri turnéit, nemjött.
Este átráladtam Pestre, mert úgy volt, hogy be-
látanom és ferje a kéten utarnak vissza, „nőműze-
letrül” helyére, de csak jövő kedden, 5.-én me-
nek, így 2.-án; azonban este még egy utolsó bicikliz-
gatást tehetek.

Ez volt tegnap.

Ma reggel: Rudas.

Utána: tabáni templom.

A nála-tábláskákkal ékes kis Maria-oltár
fülkéjében képretelesen már megszáporodtak a meg-
hallgatott könyörzséket hirdető márvány-lapocok.
Ezen, a két T betűt, új jel köti majd össze. Vá-
gyainkat, testünk örömeit kifjező játékos össza-
jel, mely annyiszor bukkant fel leveleinkben, meg-
változott. Úgy érzem: a Te kereszted és az én ke-
reszted, amelyeket hordanom kell, egy és ugyanaz. Ez
kapcsol minket össze és ez választ el ugyanakkor
hálszünkig. Ha megvalósul 27.-i reményem, ez

kerül majd nála-táblánk jobb sarkába:

TTT

Seu ki sem érte majd e kélmös jelképet,
amely akkor is hirdeti ferje majd sorsunkat, örök-
amikor túl a testen, — találokunk az örök-
kivalóságban.

Elhatároztam: az egész mondat deklarációt
imával töltöm.

Ismerem: talán a jövő kéten már sive-
men pikentetel ki a műtke hónapok
monomódiáig!

Március 30. Este.

Tegnap is, ma is fejt a fejem. Fel is, vagy
talán bosszabli idő — óta nem jelentkezett a
migraine. Nem erős a roham, de makacs és kel-
lemetlen.

Végre elkerüdtem a magyar börtörtörtéti
fjereket megírását. Most már van értelme. Milyen!
öröm a jezzeteket rendszergetni, amelyek még
akkor vetődtek papírra, amikor bármikor
láthatóak... amikor a túrlaptári kutató-terem-
ajtójában egyszer ráu-mosolygott a fjezzed...
amikor onnan vagy a „Városháza”-ba, vagy az l-
Antiquariumba mentünk...

Úgy rogom egymás mellé a navakat, hogy
ereket már Te is hallod majd!

*

Schumann a-moll zongoraversenye a Rádióban.
Richter és Ferecnik. Szép interpretáció!

*

Neu vagyok ma, most, remélné hangolva. Időse-
nise, ha nem igazán nekem subjektív hajlandósá-
gaimat elfojtani. Más szó, más életérzés hangjai
erek, mint amilyen most az éyem...

Alig várom, hogy vége legyen ennek a disz-
mas-romantikus sodrásnak.

*

Végre csud vesz körül. Menyivel teljesebb,
igazabb, mint a lytökeletesebb muzika. A zené
mindig csak egyetlen lehetőséget ragad meg a hang-
gok vegtelen variációjából, a csudben ott pihe az
összes lehetőség...

Tegnap befjertem a Védőrszented tisztelgetre
mondott kileucedet. Ma kerdem az én Védőrsen-
temhez, aki námos mabadi'si erodát tett. Hírem:
be sem fjerem még és együtt kösönhetjük meg
az Éj vegtelen septséget.

Pihenj jól kedves! Légy nyugodt és változat-
lanul erős. Virraszt Fölötted vegtelen szeretetem
és mindkettőnk felé a Gondviselés.

Márc. 31. Este.

Délután: bevittem kizinatou első 14 oldalát
az Intézetbe. Levegő vanit Szukától. Skapsiek Parisban
vaunnak, — közös üdvözlötet küldtek...

Ferivel beszéltem. Hogy örült! Kedves, derék
barát. Várja a telefonodát. Remélem: felhívod...
Csupa türelmetlen kizinatou van benne. Hol,
nogyan, mikor lötlak viszont? Rettenetes lenne,
ha csalódnék.

Bementem a Bathyányi-teri templomba.

A Tomajiban megittam állva egy miniplátót.
Gyalog ártataltam a Sema-terre, mint egy-
ner, téli este, együtt, emlékezni?

Itthon: ebéd, alvás, tanítás, azóta kör-
mölöm tovább a kizinatou. Lassan járatt lettem.

Holnap délután taktarítás, délután tanítás.

És reggel, délután, dében, délután, este, éjjel,
ittthon és utcán, teretken és templomokban: Te!

Oh, ha majd lehettem elid e leveleim,
érezekem kis orrod elfintorodik a viaszosváson
szörnyű napától, amely — azt remélem, —
elszáll pár nap elött, de makocsul itt leng,
alshányos elöveszem rejtekhelyéről... És ol-
vasni kerded, miközben bekintetem arany hajdat
simogatja!... Bíz ma lenne más!

Apr. 1. Este 8 óra.

Minden úgy volt ma, ahogy előre jeletem. El kellett volna mennem, de itthon maradtam minimummal és norongásaimmal. Nem tudom, de valami rossz érzés van bennem, hogy amikor sorosod jársz fordul, akkor nem lehet majd el Véged, jobban, vegyesebben, mint a rettenetes január 12.-én. Valami veszi a fejemet: nem tesztéletemet, hanem mást... nem tudom... valami nagy új megpróbáltatás... Véged nem volt volna ki a Gondolatról és arra, hogy utolsó baltacsapás légy, amely a földbe görcsösen kapaszkodó gyökereimet elvágja és letekeríti, hogy megsüjelt e világnak teljeseen?

Kimondhatatlan kirádelem van bennem. Az én kísértéseim nem sexuales látomások, csak legfeljebb álmaimban, amikor tudatom bém és nem törli le bellem táblajáról egyetlen határozott gesztussal az ösztönök pornográf rajzait... Most érzem: nekem szabadság-relex is volt a merlelem! Elráva: szétvetéssel fejegeti a karánt. Most más én is elmondhatom, amit Goethe, hogy "mics büv, amit gondolatban el ne követtem volna." De én nem akarom meg gondolatban sem elkövetni!

Istene, adj erőt, hogy hü maradhassak ahhoz az archon, amelyet belém-irtál és leheld belém szelket!

*

Apr. 2. Ejjel.

Mai templomlátogatásomat Pasareten kezdtem. Akcentum a másik Ferencs-templomba, a Margit-Köri-re. Itt sikerült friss Misi-t hallgatnom. Rettenetes, hogy semmit se tudok bizonyosán...

Egyszer írtattam az Interetbe. Vittem kéziratom folytatását. Ottthon, ebéd után, próbáltam pihegni. A minem vadul vert: alig pár percet tudtam a tudatlanságban elmerülni. Mi van veled? Mi történt délelőtt? És történt-e egyáltalában valami?

Délután egy beszélgetés sok mindent elredezett bennem.

Hét óra után, nem tudtam elaludni a kísértésnek: villamosra ültem és házadig mentem. Először, közel három hónap után. Végigmentem az utcán. Szobád ablaka sötét volt. Pedig rejthettem volna, hogy ha megértkeztél is, az első este klarinál vagy... De megértkeztél-e?

Utóma bicikliztatás bejegyzésemmel. Pár nap múlva utarnak vissza a mániķivetésbe. Súlyosként elengedni. Úgy biciklizott, mint aki érzi, hogy ebben az életben nem látjuk egymást.

V

Ma így értem: sohaseem olvasod majd, kedves, ereket a sorokat, leveleket. Elővastam: koronázatlanul érzelmes oldalak vannak benne. Nem lehetek róla, hogy szinte belgesen érzékenynek születtem és annyi érzéssel, amennyit soha nem tudtam teljesüléssel... Amit írtam, ^{ant}akkor, abban az órában így éreztem. Ez bizony mind-mind én vagyok!

Most, hogy tudom, aligha kerül sor a levelek átadására, még őszintebben írrok még Neked mindezt — ha lehet...

Ma este ismét el akartam rohanni a házad elé, de előbb felhívtam Boci. ~~Én~~ Péntek délután találkoztam vele és elmondtam magy-magy reményemet sorsoddal kapcsolatban. Biztosra vettem, hogy őt szívesen felhívod, ha telefonálhatok. Tegnap: semmi. Ma — semmi. Megbeszéltük, hogy holnap 1/2 5-6 között ismét telefonálunk. Tehát: holnap...

Milyen len a találkozásunk?

Hogyan kaplak vissza, közel három hónap, ilyen három hónap után?

Mi ez a feltételezés, és a mozgás bevétele?

*

Nem tudom elképzelni, hogy nem volt árszám, hogy holnap vagy holnapután találkoztunk. Mindekinél más az árszám!

Néhány perc múlva kezdődik a IX. a rádióban.

Adidig röviden beszámoltak négy nap hátszajjáról.

4.-én, hétfőn d. e. Lakatos Gaby ő primaballerinája maga nem jött el a megbeszélte órára. Pedig autót robant ki néhány nappal előbb, hogy vegyen át vele a megbeszélte a "Romeo és Júlia" ből. A Rádió-ban mondja... Délután a "Budai Helikon" ban olvastam fel Sugár Károlyról, Soulay Artúrról egy-egy kis tanulmányt, majd berlini ninkazi emlékeimről beszéltem. Előtte Bocival találkoztam. Semmi se történt. Nem tudom miért, de olyan biztosra vettem, — látni foglak, hogy még előtte a kedős meghívást is elintézem. Boci egyedül jött el előadásomra. Utána haravit.

5.-e és 6.-a: husvéri nagytakarítás. Kedden én is segítettem, de merdan d. e. tanításom kellett. A délutániak — János, Emese, Clara — nem jöttek. Nem bántam. Fáradt voltam. Sajnos, nagyon gyorsan elfáradok az utóbbi időben, különösen délután, felhőt vagyok, ha nem felkötök le. Este: koronázok. Azok is: hogy várnak. Milyen szeretettel! K. Barna is eljött, friss memmel néhány jó ésszerűtelt tett. Most 3 körül G. Gyurina maradt. Én majus 3-án érkezem meg, 4.-én már felmegyek és 15.-e körül len a bemutató.

Ma, 7.-én, korá reggel szent Misére mentem.

A pasareti templomban hallgattam a nevt mert
tást. Sajnos, lelkiileg igen messie voltam attól az
érzeéstől, amivel át kellett volna élnem Nagynőtörtök
miskolcúmat, amelyet hasonlíthatatlan mánakkal tot-
mácsol Mauriac.

A mult heten újra előléstem csodálatos népen
megint ~~nap~~ Kis Könyvet, a „Nagynőtörtök“-öt. Elvasás
körben intenzívebben éltem, mint ma. A világy
nétköznapj problémák elköptatják a lelki érzékeny-
ségit. Enkülönben is neheren állítodom át egy
idő óta. A régi rugalmasságom megszűnt. Nem ve-
retek sokfelével foglalkozni, még egy mást követély-
sem. A régi sokajj visszhangzik bennem... Nem-
csak a testi erőfalak megszédnek lassan, hanem
a lelki is. A csapongás, a hiúság a világ dol-
gaihoz való kötődéseimben, nem csábit immár...
Majorettém mellett a nőjeget én hiúsággal ked-
velem!

Az oltárfontás jelképes selekciómye profán
hasoulatot asszociált bennem...

Lelkiünk oltára a test, amelyet így font meg
szepsegeitől az Elmúlás, ha elköltözik belőle a
lelki!

Es a földi szomorúság kísérte egész napomat...

*

A 3. és 4. tételt igazbafekve hallgattam.

Senmi öröm se rezdült bennem, hiába éne-
kelte a Szjessnyikov nőrus: „Rádosty, rádosty...“
Dobujok Horvát, Te Édes, Te Feljuthetetlen, Te Jó.

Holnap hiúsággal leszek „cigarettező arkauszalodhoz“,
kedves. Az I. Vonásnégyes, a III. zongora-verseny és
a Táncszvit lenne hallható este, de én a „János
passió“-hoz vettem 2 ülöhelyet a Belvárosi Plebani-
templomban. A második jeggyel Rád gondoltam, kedves
Ugy-e, megint „hiúsággal“ voltam és álmodni mertem
egy nép-szép álmod?

Sz. Márk. 9. Nagyszombat este.

A nagypenteki nertartást és Csönka Miret szomorú
fásultságban hallgattam tegnap, a pasareti templomban.
A mélytudat nem „démonokat“ küld rám, hanem világy
bögölyökkel csipdes álmaidban, ébren maradatlau...
Fáradt és ideges vagyok ettől az „idegháborútól“, felk,
a végén elfásulok teljesen! Néha reménytelennek tű-
nik több mint 30 esztendő életgyakorlatának hatat
fordítani. Mióta Töged ismertelek, Te voltál a meue-
deken a maradatlau kísértésekkel nevelő, pontosabban:
regi gatlástalan életem Benned partokra talált...
Felid dradt, kömpölygött, elinté felve, óvatosan, anten
egyre bátrabban, határozottabban minden a testi-lel-
ki energiá, ami bennem a férfit jelentti.

Szűtán jött a vegzetes decemberi nap. Tegnapról
mára virradó éjjel volt éppen negyedik hónapja... Ugy
látom, en az áldoriat nem volt elég, a Te áldoriatod is
működés volt. Másodszor is elvenstettelek, csak csak
a világy papirtlapok maradtak, amelyek Töged jelent-
48

nek: meueküliseimet ön magamtól és a neményt, hogy
egyenes nironlebegesü újjal lapotod majd e leveleket,
amelyekből talán igazabbau és teljesebben Magyarba fo-
gadn, mint testi együttlékeink ördibau.

*
Tegnap epén nap fajt a fejem. Ma is. Makacs
farróság lüktetett benne. Homlokom még emlíkerett
lágy keserű melid nimogatósa is első delelőthjeink egyi-
kén és vást, vást, nem akarta abbahagyni a lükte-
test, amíg nem jössz, hogy beboríts jóságod és neme-
ted esszonyi varázslatával.

D. e. az Intézetben uti előkészületeimet intéz-
tem.

Ebed után meg akartam nézni a Gösta Berlinget
a Sinen klubban. Greta Garbo első filuje volt, több
mint 30 éve csinálták. Egy sor más „ős-filumel”
együtt emlékeztet Pestre. A minisztérium filu-főntálya
10 perccel a pergetés előtt betiltotta. E 1929 jan. 6-án
Berlinben láttam már a filuet, akkor 7-8 éve ké-
nült, „regiseg”-nek számitott. Eredetelt volna, hogy
26 év után, ma, milyen hatást tesz rá. Akkor
est intam „Berlini Sínvázi Naplómbe”:

„1929 jan. 6-án Lagerlöf lelme „Gösta Berling”-
jének filuváltozata. Maurice Stiller rendezte, Lars
Hansson a főnerepben. Greta Garbo és Mona Martens-
sén első filmszereplők. Régi filu, de halhatatlan!
A Svenska és a tipikusau svéd filuajtás felül-
emlíhatatlanul még emléke. Talán nem elíggé filuszerü;

a tárgy sülságosau megismerü, semholgy egyjese és miújaji-
lag hibátlan alkotást lehetne belöle formálni, de leve-
gőjében, hangulataiban, pórtalan s melyen ember voltában
a legelső közt van. Eredet, hogy a tízevelötti ¹⁹¹⁹ oron
filuett (A neutpérvári Kunis, Puskin) és a „Gösta Berling”,
nemeseu realiztikus stílusa közt sok rokonságot
lehet találni. A legkisebb németet is öljári karakter-
szerüség, a svéd udvarházak vidám és mégis sime-
kos élte, az emberett rejó serossa volta, a wäru-
landi tájakk romantikus, tiszta levegője — mind nagy
értékei emelt a filuett. A valóságból a misztikumba
való jeleuet-felfokozást is ügyeseu oldotta meg a rendezés.
Greta Garbo e filujeben még csak ordalatosau meg!
Lars Hansson egymerü, megkapó és abszolút férfias. A
többi szereplő is kivétel nélkül a helyén van. »

A előadás elmaradás, nem sikerült kontrollálom
több, mint megedzészed előtti lelkesedésemet. A hétfőre
tervezett „Intolerance” vetítését is betiltották.

Sétálni indultam. A terézvárosi plébánia templom-
ba mentem be. Ebben a még renaissance-utánzati
templombau, amelynek padjaiba Ady és Krúdy Gyula
is betévedtek, keresztüti ajtósságot vezettem. Utána
egy pesti nőháiba beutalt kitélepitett ismerősömet
látogatam meg, majd a Belvárosi Plébánia előtt Baci-
val találkoztam. Mávdiik jejjemmel öt vittem be
meghallgatni Bach „János passió”-ját. Egy darabig elkisei-
tem a Kis Rocijón. Beugrott házmeistereken, izeneget

Kapott Siimodra, artau — ha lehet, — meg monomóbban,
mint eddig, karancstém.

Azonnal lefeküdtem. Nem akartam fejfájós kri-
nikát kanyarítani, így maradt mára...

Reggel: nagyrombati hertartás és Szent Misi.

Délután Edesapámot látogattuk meg. Szegény
őreg nagyatlak a nix felé. Ötfele betegség is kinomra.
Kettenekes az öregség. Milyen jó, hogy én sohasem
leszek 85 éves! Tíz, maximum 15 évem van még,
ezt pontosan tudom. Halálom nemet is: agynél-hüde,
vagy egy-cumbolis veyer majd velem.

Ma is egy nap fajt a fejem. Ebed után lefe-
küdtem és feltámasztány borogattam. Vagy másfél órát
kibaltam aludtam. Azután elmentünk Posarétre, a
Feltámasztási hertartásom rértvenni... Harajöttem és
most, immár több, mint egy órája forrád besélt,
feljithetetlen kedves.

*

Három és fél nap múlva utarom.

E leveletet valószínűleg Ferinél kaggon. Nem
akarom a kötetet magammal vinni. Ott bármikor
megtalálod és olvashatod... Hő...

Érzed-e, hogy nemcsak a lapok vannak tü-
relmetlenül, de az is, aki egyre nehezebb nyelvel,
egyre reményvesztettebb módon, a mai ment napkor
méltatlan nagy monomóssággal írja az egyik sort a má-
sik után, forrád, aranyvirü eltűnt hertartó?!?

Apr. 10. - Husvét vas.

Ha kedd estig nem találkoztunk, megis-
elviszem magammal a kötetet. Nem tudnék lemor-
dani arról, hogy ne beszélgessek veled naponta, leg-
alább így.

Ferinél kaggon Siimodra pár jelképes
sort, amely tejekeztet Téged levelerésimék lehetőse-
géről. Bár lejöhetnél, legalább a megnyitó előszó-
ra. Viszontlátandó meretett bábuikat, amelyek lát-
tak nőregezen figyelo nemedet, költögető fünye uja-
ikat, amik csak arról kagytak felbe néha-néha a
munkát, hogy teleírjanak mezillatú mondatokkal
egy-egy kis papírlapot, ezután tovább nyomkodtak...

Összekészítettem a könnyvem átdolgozásához
működés jezzeteimet. Örülök a munkáimnak, ha
mellettem tudhatnád, vagy legalább is Di Anyáid-
nál! De így? Nem tudom, képes leszek-e dolgoz-
ni? Egyetlen dolgot örülök utamnak: majus
3-ig nem kell gondolnom arra, amire Rajtad
kívül makkadtkanul gondolok.

*

Apr. 12. ~~szombat~~
Kedd.

Somori, rivár este. Tizenkét óra múlva utazom
Debrecenbe, auélkül, hogy viszonláthatatlan volna.
Az utolsó napok feszültsége mára miგრaine-ben
„oldódott fel.” Agyonhajszoltan, letáplázottan ülök. Bach
g-moll violá-szonátaja próbál életre hívogatni, de
Zathareczkynél nem igen sikerül.

Tegnap délelőtt egy idegbeteg nő tanítás. Olyan
„lelki” problémákkal gyötör, amelyekhez a világon
semmi közöm. A 2 órásról jórészt 60-ért megérdekelt
lődés is jár...

Délután a Klubban: „Hamlet.” Haruadszori
láttaim. Végre már kritizálni tudtam. Majd máskor,
vagy élőszóval... most fáradt vagyok!

Utána: tánc-bemutató az Ifjúéjszaki diuházban.
Gyenge dolgozt, 1/3-a után eljötteim.

Ma reggel: Rudas.

Beszélgettem valakivel, aki biztatott.

Egy sereg dolgot kellett összehangolnom, hogy
távolból is elérjék és Te is mödöt találg, mint
adui Madridnál nekem.

Lehet: haragudni fogsz, hogy megkérdészed nél-
kül jövődél is foglalkoztam. Bár ne tettem volna.

Az Interetben utarésom ügyeit bouyolitoltam.

Délután tanítás.

Most kend enyhülni karil és siketék után a

fejféjásom. Most kendek csomagolui. Erültek, ha egy nappal
öregebb lennék...

Bartók I. Vonosnégyszese.

Még se viszem el a kötetet. Ki tudja mi történi
velem? Aludjom csak ritkán. Azután majd meglátják...
Shová leveleinikkel együtt kerül, onnan csak halálom után
jöhet elő. Akkor meg már igaz is minden mindegy...

Pár napig igaz se tudnék egy sort se írni. Amíg
meg nem nyugszom. Amíg nem tisztázunk egy sort
kérdést. Vagy legalább is én, — magamban...

Tehát búcsúzó. Lehet, hogy sohase olvasod majd
a lapokat és eljövtem előbb a kötetet, mielőtt egy
gyenge pillanatomban megmutatnám.

Isten Veled! Velünk!

1955 május 6.

Péntek este.

Május 3.-án delben érkeztem vissza, de csak
pár perce került elő az a „bujdosó könyv.” Microda
kor, amikor a mi is bujdosni kényszerül!

Reményeim nem váltak valóra. Tovább mondani
nát krónikáimat, edes Roxánom, de nekem nem ad-
ták meg, hogy legalább hetenkint egyszer lássalak...
A Te zárdád kegyetlenebb, rigorióbb, mint a lyszigoróbb
apáca-kolostor!

*

A rádióban Bartók III. zongoraversenye ...

Felőrásja fejertem be könyvem egy csontkai hara-
norott fejertet, ezzel kérsen van an eger. Csak tech-
nikai munkák vannak még hátra a kiadással való
átadásig. Tudom: nem jelenik majd meg. Nem is re-
ténem. Minden vagy é öröm kielűlt bennem ...

Hallgassd hát Gyranod krónikáját az elmúlt he-
tekről.

*

Április 13.-án délben érkeztem Debrecenbe. Dél-
után megnéztem a „Verdi“-filmet, este próba volt a
„Ludas“-ból. Készenltem, nyers minden. A „működés“-
semmi sem kért. Reménytelennek tűnik, hogy V. 2.-án
megnyitják.

Másnap kimentem az egyetemi könyvtárba, ahol
dolgozni mándekortam. Halkiss János nem volt beun,
a lakásán találtam rá. Azonnal visszatentünk az
egyetemre és déle megr volt a sarkom a raktaiban,
ötvenener kőtet bástyája mögött, a „Nagyerdő“ néhány
ottfelejtett fajára néző, nyugatra tekintő ablak elől.

A könyvtárban több régi ismerőssel találkoztam
össze. Pákozdy Ferenc költő Juhász Gyula emlékeztető
munkáival, Maller Sándor, a városparatiki angol intézet
volt igazgatója, — most a könyvtár egyik vezetője,
sok meretettel fogadtak. De a halál ide is elkísért.
Az első nap érkezésem Fejér Géza haláláról. Ápr. 10.-én
halt meg és 15.-én d.e. a debreceni krematóriumban
személyesen el. Halkiss és Pákozdy kíséretében ott

voltam a temetésen.

Fejér Géza volt Balkán „Gerevich“-e. Bizantinológus.
Egeri életét keleten töltötte. Hatalmas életműve volt ben-
ne. Amikor Szófiában reudertem, csaknem minden nap
együtt voltunk. Szerette a jó italokat, még mököt, de nem
csak merette, győzte is. Bolgárul, törökül és még jó néhány
nyelven beszélt a nyugati nyelveken kívül. Kutatásai a
magyarságnak bizánci kapcsolatairól uttoröek voltak.
Szófia után egyetlen egyszer találokortam vele a rom Pesten.
Másodszor Debrecenben, a Kaporosóban. Annyira meg-
változott, hogy nem ismertem volna rá. A református pap
és a nőnokok elbucnították, azután a Kaporosó lassan
nyíjedni kezdett, fölötte berarult az automatikus
bronzfűdő és két óra múlva a család megkapta a
maroknyi hamut, mert a csont is porráeg.

Három napot maradtam a „Zikóban“, utána átköl-
töttem a Babnivaláz egyik kis mobájába, amit reudbe-
hozott a mamourra. Az egykori műhely mögött egy
sötét, vizes mobácskában laktam 16.-án este től Maj.
3.-án reggelig. Csak aludni jártam „háza.“ Nap közben
a könyvön dolgoztam, esténként próbáltam vagy látoga-
tások foglaltak le az időmet.

Ápr. 17.-én, vasárnap a Szent Anna-uti kedves,
XVIII. mázadi öreg templomban hallgattam Szent Mikst.
Délben Pákozdyékhoz voltam hivatalos ebédre. Az időt
az Aranybika espresszójában vártem ki. Ott könyvszeredtem

Ki belőlem a következő pár sor, amit nosztalgik ide-
másolok:

Egyre nehezebben találok meg kapcsolatot a
világgal. Nehezen műltem. Sokat hallottam gyermek-
koromban anyám többnapos, törvényi mevedéseiről,
amellyel a világra hozott. Később, 8 éves se voltam,
amikor valami lelki sérelem után azt a kezdetlen
kérdést tettem fel nekki: „Mimett hozott a világra?
Mekkérdete tőlem, hogy akarok-e élni?” Ezen életem-
ben, a legutóbbi időkhig a halál volt mámonra a vis-
szjárta. Sokszor gondoltam az öngyilkosságra. Először,
komolyan 15 éves koromban, aróta is minden nagyobb
megrökdötötés után en látrott mámonra ezjetlen meg-
oldásnak. De mert komolyan vettem, sohasem kísérle-
teztem. Nem jótörtétem a gondolattal, hanem várta az
utolsó, az elviselhetetlen pillanatot. Elhunyaim meg-
álltak a „vegso” pont előtt és mindig „elviseltem” a
rám mért sort.

A másikk, a nehezebb megoldás mámonra a világ
mámonra való meghalás volt. Gyermekkoromban pap,
meretes akartam lenni. Azután bekerített en élet.
Mindent igert és csaknem semmit sem adott. A valószá-
messze elmaradt képreletem képei mögött. Akkor, hogy
teljes intenzitásában éljem át az életet, a nagytló Róma
császáranak kellett volna műltem, vagy Keleti Kényir-
nak, vagy nagy-nagy költőnek, aki lelkeben hordja a világot.

Telembercek műltem, félrevoel, féltehetőségel és eperi
értelemmel, hogy mindent világosan, tisztán lássam és
belássam. Coda-e, hogy ilyen körülmények között sokszor
löktem el magamtól az élet földis ajándékait és
göögösebben valóstottam volna a merzeteri cella csupasz
megy felét? A halál gondolata mellett en volt mámonk
menedekem.

Egyre sürűbben gondoltok rá és értem, hogy vegso
megnyugvást en tudna csak adni, ha vegleg mákítam
tudnék a világgal, amellyel minden egyre göögösebb ideje-
merűséggel állott. Sohasem érdekelt en, amit en embernek
elsőrendűen fontosnak tartottak: en arany. Mindig
elűrtam, ha hozzájutottam. Csak en Éros érdekelt, amelyket
en embernek megbecselelték. Asszonytostok márában keres-
tem a minet és csak en önzés, en érdek „realizmusának”
kötöt leltem a min helyett. Néha önámítást, még harag-
ságot, legjobb esetben en ösztönök érdeklet. A nőtlau,
önféláldozó meretet, a csak adó és soha semmit se ki-
vámó, követelő meretet elkerült. Vagy csak en nem vet-
tem erre?

Most már minden mindegy. Hamarosan vezet en
egy célját tevesztett, kivülről gyakran codált, irigzelt,
de legfnyesebb éveiben is gyötrelmes élet. Egyre talán
kiderül még en is, hogy miert irtam le mindereket
egy eső's hideg „tavarri” délelőttön.

*

Máj. 13, péntek, reggel 7 óra

Debreceni "Kronikám" az első nekilendülés után elakadt. Annyira vertezilálódott benne minden, annyira értelmet vesztette.

Másnap kezdődött, 7.-én. Boci valami pletykát hallott "kis ólad" második vagy harmadik feldúlásával kapcsolatban. Miért van az, hogy most, errebben a rettenetes hónapokban feltűnőbb vagyok a multadra, mint akkor, amikor az enyém voltál? Egyszer gonon hírek is felkavarthatk, amikor perspektívájából jelentéktelenné lett minden...

Egy hétig tartott, amíg összeredtem magam.

Tegnap értettem, hogy B. beszélt Kláival, és a bejegyzésből némi reményt merítettem. De azon márnem tud változtatni seuki, hogy a sors őt teljes hónapokadékat óta közelekk. Az maradtál-e, amikor ismertelek? Egy esteendő két egy-két felvapi egyoldali közös élményeit bontja, mona, rambolja ez az őt hónapod, amelynek nem vagyok részese és az én őt hónapomat is gyenge'n, gyámoltalsául ülteti át ~~beled~~ ez a pár oldal. Nem járna-e így ezek a mondatpalánták, mint regény rózsatöved, amely nem élte meg: a házalgyökerei annyira sérültek voltak, hogy nem bírta ki az átültetést...

Es ismertelek-e egyáltalán?

Az vagy-e, amikor tündér leveleid tükröznek, amelyekben ajándékotok lelki-tesztet, vagy visszatartottál-e Magadból valamit is Te, aki néha-néha kedvesen korholnál néma hallgatóisaimért, Te hallgattál?...

Vagy...

Vagy igazán az a tiszta, fehér fény vagy-e, amikor felragyogtal az életemben és amely most a sors prizma-ján megtörve, száz minre bontlik az embernek nézőn: a buja bibortól Maria palástjának ég-kétejeig?

*

Es én, Én, az vagyok-e, amikor láttál, éreztél és merettél? Néha megdöbbenek önmagamtól, olyan inferno sors, nyüzög, szotyog a tojásvevény látható felhő alatt, amely egy-egy pillanatra itt-ott megreped és láthatni engedti a pokoli mélysegeket!

Az én poklomb tornácára még nem málloztál alá az üdvözítő, hogy megváltsa törvényemet. Még nincsen a kapuja is zárva, nem vett látkást benne, csak átnant lelkeim társi felte mint az illatos tavasz mel és aróta még nehezebb elviselni önmagammat.

Máj. 27., péntek éjjel.

Két hét nem irtam egy sort se. Lelekiy teljesen bema vagyok. Talán utólag...

Ma: egy különös úton kapott hírt, hogy közelebb van...
???

Május 28. Szombat.

Rossz előérzetem vannak. Semmi hír és mégis szorongok. Mi van veled, kedves?

Dolgozom, minden percemet beontva, rajzolok, dolgozom, hogy elfoglaljam magamat. Örömtelen robot lett námmal a munka, mióta nem világitól be napjaimat... Szeretem nélküli, megpróbálom nélküli mit ér a lét?

Taj, mi lesz, ha a luciferi remény halvány mécsese is kilobbán?

Junius 5. Vasárnap.

Újabb hét. Semmi.

Zsűfolt napjaim körül a 2. a estje sajof bennem fokozott nomonizációval. Koronálatlan elhört a lovag szejt jászó kedves kölyk, Philemon és Baucis"-it, lejátnami. A próba vejeu meghallgatott. Sejtet-e, mit jelentett nekem, egyedül hallgatni? ...

Egy év előtt még műletésnapokra mentem.

A róla róla sorokat még előttem úgy mosolyogva hallgattam... És most elmaradtál találokra-sunkról.

Fáradt fatalizmussal töröm a napok máláit. Mi lesz velünk, Egetlen?

Junius 7. Kedd, este.

Ma megismertem Klárit. Jobban felraklított a találokra, mint vártam. B-val mentünk fel a rivatalába. B. most egy hónapra elutazik és nem tudtam volna hellekre kapcsolat nélkül maradni, hogy ne legyen sehol, ahová beérhetek Rólád.

Klári sieme és nája körül néhány vörös, homlokka, de folyó a nája egyenű a Tied. Sok mindentől mesélt. Anyád nem jól van, idegösszeroppanástól féltek. Andriskát megbermálták. Aztán tervergetett: hozzájuk menni lakni. Néhány jó jel is van. A rádióban ment egy régi rendezésed. Az ottani egyik alak állítólag olyan kijelentéseket tett, hogy — rövidesen láthatunk. Minden nap imádkozom érte. Ma a talámi plébánis-templomban mondottam el a Szent Antal-törtélethez sejtett 13 keddi ajtatosság II. imáit. Isteneim, ha még a befejezés előtt káromba monthatnánk! ...

Még Debrecenben irrtam ki egy kerembe került könyvből:

„Csak a Nem kirján láthatni méltókat

az Igen értékének vagy boldogságának. A legnagyobb szerelem csak az elvesztés fájdalmában, vagy a valószínű gondolatban ébredhet egész öntudatra. Akkor nyilatkozik meg minden meretet mi volt, mikor vesztendőben a tárgya. A lelki fájdalom negatívuma mindig valami pozitívumot jelent, amit nélkülöz és ez a szépsége. Az életértékek, az élet nagyságát mérni, kelleti öntudatra. És a művészet az élet öntudata.

*

Május 20-á és 25-é között álmodtam vala melyik hajnalon, de annyi energiám se volt, hogy papírra vessem.

Egy ismeretlen férfi jött valamiféle helyre be, revolvert rántott és komolka közepébe lőtt. És a földön felkúdtam. Közelembé esett. Sebesültem mellünküsrük és meg akarja akadályozni, hogy felkeljek. Megszerezem a revolverét, nehogy ismét — esetleg ellesem — karmálkassa, feltápaszkodtam és ki akarok kerülni a nobárból. Pértyt kérem, hogy segítsem, de valahogyan eltűnik. Az öngyilkos férfi-nobárból-nobára támoalyogva követ. Egy ajtót, amikor be akarok menni majom mögött említi, az ismeretlen visszahúzza. A kilincsnél egy

ideig dulakodunk. Végre lépcsőháza jutunk, de az utolsó ajtó zárva van. Kétségbeesett ordításomra kinyitják, most már nem üldöz az öngyilkos ismeretlen, hanem menekülni próbál és én üldözöm, kereken a fölé elvett revolverrel. Az utcán elfojtják. Egy rendőr és még valaki egy nőt fojtott el. Én magyarázom, hogy nem az a nő, hanem valami tévedés len, de nem engedik el. A nő kicsi és alacsony, möllamul megy, ahogy veretik. Ekkor hozzá csatlakozik az újra felbukkant üldözöm. Rámutatott:

— Ez volt az!

Tiltakozik, dulakodni kezd, de őt is letartóztatják. Mindegyik fojlyot egy-egy nő kíséri. Valaki azt mondja: „Kelletti lopka.” Végre megkötözik malagserű textildarabokkal. Mindegyiket autóra tenit. A nőt egy kisebb magánautóra, a férfit egy nagy fekete luxus-kocsi, amibe, már ülnek, attól kísérem fojlyat. Lelkiismeretfurdalásom van: Ezt nem kellett volna tennem, hogy elfojtják. Tudom, hogy az öngyilkos ismeretlen bosszút akar majd állni. Mi len, ha kistabadulnak? Rossz érzéssel ébredek.

*

Egy kis álmotörredék, június 4.-én, hajnalban:
Két nép zöld, meretkező nitakötő málldos.
Leesnek, összetapadva. Mán holtak. Azt gondolom:
le kellene préselni e halott meretöket és elten-
ni Neked, ha kijössz... Felébredtem.

Most átadom, Kedves, álmainm navakka maradt
emlékét!

*

Június 14. Kedd.

Mindig velem vagy, de ma még meg is
látogatnál, Kedves!

Szeretem a keddi napokat. Rudas után be-
tértek a tabáni templomba és ott mondom el a
Szent Antal firkeltére végzett 13 keddi ajtatósság
arnapji imáit. Ma volt a tízegekhetedik...

Után Klárihoz mentem. Több, mint egy óráig
töltöttem Nala, a kisatalban. An ügyved rilány
alakk. Sígorod, remek ember! Gabi is derék testvér.
L. Baudi több, mint 3 hónapja nem is telefo-
nált, nem érdeklődött, tájékoztatást sem adott.
De nem érül akarok beszámolni, Klári majd ügyi
elmesél mindent, részletesen.

6 Előid után lepihentem és rövid időre elaludtam.

Aludtam mellettem álltal. Én valaúit magya-
rosztam. A bouyolult körmondát til differenciált
volt. Te nomonisan mosolygó arccal kedves-ironikus
megjegyzést tettél. Én sokszor megcsókoltam a me-
meidet, az arcodat és méltatlankodtam, hogy
miért módon ilyesmit?

Szavaink tartalma elfonlott, mint a pára,
csak hívős bőröd melid emléke és memeid
nomonisája maradt meg bennem.

Köszöm, Kedves, a mai áruyek-keddét.

*

E hó 26.-én Nagymarosra megyünk, két
nétre. Elhatároztam, hogy onnan átáradulok
Estergomba és felkeresem Edesanyádat, ha
még működésben van, hogy egy kis bátorítást, re-
ményt vigyek Nekki. Klári örült az ötletemnek.
Isteneim, ha Edesanyádat látogatva, Teyed talál-
hatnád!

Jul. 10. Ejjel.

A mi „bujdosó könyvünk” ismét előkerült.
Tegnapelőtt, pénteken étkertünk hára Nagymaros-
ról. Ma migraine-nel feledtem. Sok mindent me-
retükt elmondani Neked, Kedves. Csak néhány nyugodt

öröm legyen! Sajnos, Te nem irányított!

A nem is 2 hét feljötték a emléke: látogatásom Edesszajánál... Te erről nem tudok győztesreklót Kabult fejjel írni.

Jul. 15. este 10⁰⁰

Süket Kabulatban teltek napjaim. Közvettem orosz. Semmihez nincs kedvem. Mióta hazajöttem, alig volt 1-1 óráim, amikor igazán jelen voltam saját életem csellekedeteimél és nem kellett emlékeztetnem magamat arra, hogy én vagyok az, aki jön, megy, csellekszik; mint egy felhízott óra, amely értelmetlenül ketyeg egy elhagyott szobában és a semminél mutatója a percet mülaszt, úgy keríngem én is egyetlen pont körül, amely tegegyévé lett életemnek: Te körülöttem, kedves!

Marosról az első délelőtti átjárás után motorossal Visegrádra és leritáltam a Duna partján a hajóállomásig. Közvetlenül a part mentén, egy kis emeltes helyen, a fele úton egy kis-kis kápolna áll. A XVIII. század első felében emelték, 1788-ban nyerte mai formáját, 1879-ben restaurálták. Zárva volt, de az ajtó keresztalaki vasal védett kis kerék nyílásán bepillantottam...

A kis Maria-kápolna Baloldalon látszik kis Szt. Teréz, jobb fala mellett püvészi Szt. Antal kis gipsz-szobrával. Együttélnek minden a Te, meg az én vedőseim. Pesten és Budán csaknem minden templom Szt. Teréz szobráit ismerem és tudom, hogy Annak akik jól rosszul ábrázolva akarnak, meg a Példovaiak, tegegyék dolgot az az ember nyomoniság. Hínté hiteukint látok templomokban merencsileteket, akiknek telikteléből tragédiák történekek, megtört, néha mint tébolyodottan vonzólt testük Shakespearei szöveket élt át és utolsó menedékkül nullanok ide a halál előtt a templomok hideg köleskőit. A tiltakelt váron Szt. Terézek és Szt. Antalok után a visegrádi kápolnában a kettő, az idilli Duna-parton úgy tűnt, mintha régen, az én nagy keresemre vártak volna, mintha kátlau mordulatlanságukban és hársfaillati csudjukban. Június 27-én, hetfőn délelőtti fél 11 óra most már a visegrádi Szt. Terézeké és Szt. Antalnak is van feladatuk. Elkész meg tudták, mire vártak évek óta, beráva ide, ebbe a... kis kápolnába. A Te ügyedert ostromolják a mindenképp.

Julius 2.-án reggel elindultam Esterházyba.
Reggel 8 óra után néhány perccel már a Bazili-
kában voltam. Kauréjen Rendődött a Kanonok: St. Misa.
A gregorián-énekek visszhangja betöltötte az üres
bazilikát. Egyetlen öszhajú, fekete ruhás, ráppadt asz-
szony terdepelt a hátsó sorok egyikében. Az első
pillanatban azt hittem: talán az Édes Anyád...
De az arca idegen volt, zárt mélysége, a gyöt-
relmekbe belejárótt mozdulatlansága, nézés nélküli
tekintete halálról vallott.

Nem tudtam odahagyni a Miséit. Félhüvelyen
nyírt volt ebben a reggeli templomban, amelynek
kököckái még csulékornak könnyű lépteidre.
Korán is volt még megrávarni Édes Anyádat.

Azután sétáltam a romok között, végül — úgy
10 feli — lementem a városba. Milyen mást mond
námomra ma, amióta ismerlek, mint regem, ami-
kor utcák és házak néhol még, kedves, szép
szemmitmondó rendezése volt csak Esterházy,
beleépülve egy házulithatottan tőz költői kere-
tőbe!

Végre: tudakolni kerdttem utcáink után.
Örültem, hogy új nevet sejtik se tudta, de meg-
találtam. Befordultam a Kis templomoska mel-

lett és máris ott álltam a reberült kapu előtt.
Andriška nyitott kaput. Nem ismert meg. Anyád,
— aronnal. Én is őt. Hogyan mondjam el ezt a
cmapasív fogadtatást? A nobácskák hatását?
Domonai mosolyú arcképedet, a falon? Az albumet,
amelyet lapozgattam, mikorben jó Édes Anyád min-
den tiltakozásom ellenére ebed-rögtönzésekben látott?
Lepereggett előttem az életed, Te, Egyetlen! Sorra,
a képek, az album-lapok, amelyekre jöttek rajz-
val díszítettek, bemutatják nekem az iskolásleányt,
a főiskolai hallgatót, testvéreidet, ismerőseidet,
nagybátyádat, akik csak elbeszélésidből ismertem...
Egyik kép alatt: 1934, Katolikus nyári egyetem...
Ez is múlva én beszéltem a megnyitáson és nem
tudtam, hogy pár nár méterrel odább él egy arany-
hajú tündér, aki a legmagyobb mepséget és
a legmagyobb nomoniséget ajándékozta majd nekem,
— hisz én múlva!
Magyaljóságú lélek az Édesanyád. Nagyon-nagyon
megnerettem. Úgy értem: Ő is... Mielőtt elbí-
csiztam volna, megigértette velem, hogy eljövök
veled együtt! Együtt megyünk el hozzá, ha már
lehet...

jul. 18.

Kármikulai delután van. Eseménytelen napja-
im eseménye: ma d. e. a Nemzeti Múzeum hírlap-
tárában dolgozva — ahová, közel egy éve, eljött egy
szer értem áldott mosolyod, — magyarázoni kezdte
im közül elidülbbent egy ottani álomom, amit ak-
kor Kúsa cerura. vonásokkal feljegyztem, mert
Kölöd mölt. Idepreselem e hallgatag lapok közö-
sörongó sírvel e történelmi napou. Dme:

Álmomban Kora hajnal van. Egy lakásban
becsomagolott valamiket, amire Neked műtséged van.
Egy fiatal ruháskosárban máis együtt van minden,
a telege vásson-csíkkal levarrva. Szánklóta teszem
és titokban elindulok Horzid. Téged fogva tartá-
nok, de az álomban tudom, hogy hol? A mántó
nimsu halad, mert az út lejtos. Mintha a várhegy
oldalában Kelleme megkeresnem a házat, de az út oda
nem feljeli, hanem lefelé vezet. Szánklóm ruhau, év
rajta ülök. Forduló után egy nagyon meredek utca-
részt következik. Majdnem 45 fokos a lejto. Lehi-
nyom a mememet, — ez a halál, ha felborulok.
Szánklóm nimsu átsuhan a veszedelmes útraka-
nou. Egyszer csak egy villa elött vagyok koraras má-
kómmal. Tudom, hogy ebben a házban öriznek Te-

ged. Te egy üveges, de rácsos ajtó mögül meglátom.
Beengedsz. Somori, de boldog mosoly fogad az arcodon.
mindenki megadta házzott, csak én nem... Beszélge-
tünk. Egy fiakkos inas a reffelidet hozza. Fényes
villaszobában vagyunk. Elbíjni máis Késő. Az inas
felfedez engem. Nimsu Kimegy. Ekkor egy nő jön
be zöld lamé vagy flitteres ruhában. Finoman her-
vado, Különösen kikérített nő: sötétbarna arcbor,
zölddel aláfekett szemek. Nagy összérissal, méltóit Ka-
rokkal lép hozzám. Felidem lefogom ölélsre szánt
narjait. Érzem: tudja, hogy Téged szeretlek. A
zöldszemű szomori nemrehányással Kérderi:

— Minek csatlakozott hozzáunk?

— Nem csatlakoztam.

Sajnál, de meg kell halnom. Nincs beunem
semmi féltésem, mert tudom, hogy megszeresditalak.
Álmomban tudom, hogy a nő egy féltelmes buda tájja.
Valán Kimek. Az ismeretlen nő megfogja, hogy
Érted jöttem és egy történelmet Kerd a multjából,
hogy Parisban egyszer vele is megtörtént ilyenmi.
Egy francia nevet mond, így Kistál a fiút. Két
idős, erőstermetű nő is beszélget, mintha valami kü-
lönös nem lenne. Én arra gondoltam: még hajnal
van, estig biztosan találunk mődot a nőkre és

csak nem vehetik észre otthon az eltűnésemet.

~~Amikor a melegeim volt és még csak~~
a zöld-karika nem volt a robában, magamban
akartalak vonni, hogy átöleljelek, de Te nem hagy-
tad, csak álltál komolyan és méltóan.

Felébredtem.

Viseprád fölött éppen felkelt a nap és a
szikrázó vizükön a roba sarkába vetette vil-
lódzó fény-játékát.

Jul. 27. d.u.

Múlt kedden közel másfél óra hosszat be-
szélgettem Klárral. Helyzetem és a Tiéd olyan fe-
szülttségben tart, hogy akkor délutánra ismét kitört
a migraine. Végig kísértett később is, az elmúlt
hétben.

Tegnap csak rövid ideig tudtam beszélni. Sem-
mi bizonyosság, ha csak annyi nem, hogy az ügy még
mindig nincs lezárva. Ez legalább annyira rossz,
mint biztató.

Én-revesed, úgy-e kedves, mennyire meg-
ritkultak leveleim! Olyan fejezetéhez értem életem-
nek, amelynek mozzanatai leírhatatlanok. A belső
érthetetlen lenne az okok feltárása nélkül, azok-
ról pedig még magamnak se vallhatok.

Inferno bennem és inferno fejeget körül-
löttem. Néha mordulatlanni meretnek merevedni,
mint a magukat holtak tettető bogarak, a vesély-
pillanataiban, máskor pedig kívánom: bár met-
morzolna máis a Láb, mely beárványkolt. Nincs
más megoldás, semmi emberi bölcsesség nem segít,
és kell hagykoznom a Gondviselésre!

Jul. 29. Este 10.

Fel örvöl elclött körölte velem Boci... Talán
ugyanazokban az órákban, amikor átmevetileg el-
vonult fejem fölött az árnyék, lepiél ki Te is a
napfényre. Tegnap minden utamba kerülő templom-
ba betértem, hálát adni és — körüi... Magsóment
és Erled! Olyan hihetetlen, hogy suivel március
vege óta hihezettek; valóra vált! Tudom: vasár-
nap lemező Edesanyáidhoz! Nem tudom: láthat-
lak-e addig. Alig hiszem. Ha lenn maradnál,
oda utaznék. Ott szeretném átadni Neked a leve-
lket és nézni az arcodat, miközben olvasod...

E semmi navak, béna, nyomorok navak kö-
nöntevek, kedves!

júl. 31.

Reggel, amikor Klárit felhívtam, nem sejtettem, hogy 2 óra múlva a Karjaini Között tarthatlak majd. Klári közölte, hogy vársz. Nagyon-nagyon felzaklatott a találkozás. Szerencsére a migraine eltakart engem előled és nem láthatál belém. És szerencse, hogy a migraine hara-hajtott, mert egy óra múlva már nem tudtam menni sem.

Valahogyan, erős gyögyöréssel úgy ahogy rendbe hoztam magam és elmentem ahhoz, aki egyedül tudta a rövidásaimnak. Vinco festem... Majamta maradtam problémáimmal. Egyedül kell megoldanom... Vele... De Te nem tudsz segíteni, mert Neked is probléma az, ami nekem, csak talán nem olyan mély és gyötrelmes, mint az enyém!

Mindent felkavart bennem megcsinált, megfogott édes sugyal-arcod! Oh, amikor ama ismerősöd tiszta, lelki barátságát beszállt, hogy irigzeltem őket, hogy tökéletesen mit tudtak magukban vállalni a testit és a lelkit! Nem, nem a testi vagy kímöz! É 8 hónap, amióta nem volt enyém seuki, csak első időben okozott mehersegetet. Azóta lassan szinte elképzelhetetlené vált számomra

a nemü aktus. Csak álmaimban jeleutkerett a vagy, de ott is, a tudattalamban is mindig belkövetkerett a letiltás. A fogadalmam tiltó parancsa a mélytudatomban is gyökeret vert már. Szászor és enerszer elképzeltem kapcsolatomkat egy új Heloise és Abelard merclménék! De Te, Eggetlen, vállalod-e, tudod-e vállalni Heloise sorsát? És a mult! Aztan már: milyem feltékegy vagyok a multadra! Amikor csulítottad a „nirbeli barát”-ot, minden sorsot vállalni tudtam volna, ezért a jelzödért. Feltékegy voltam a delután 4 órára és alig vártam, hogy 1/26 legyen, amikor már indulni Klárikor! Hogy fogadtad? Ugyanabban a Kék nyugoloban? És miért felted cippem Bocit aonyira a teljes igazságtól? Őrült vagyok! Lehet! Nem lenne csoda ilyen 200 nap után!

Nem tudok semmit, csak azt, hogy meg akartalak tartani magamnak olyan tisztán, nőien, meplötelmit, amilyenne csodálatos lelki kis vedősiented segítségével imáimmal formálui merettelik volna!

Egészen ejjel rosszul aludtam. Alattok és idegenül jutok ellenőre többször felbriedtem. Egyszer erre a nyomorító álomra:

Valami nagyobb 8-10 literes üveget mosok

szelvények szelvények erjedés. lerakódás csaknem teljesén
bevonta. Egy fehér csont. valamivel kapargatom a
lerakódást. Apám és Anyám nézik. Anyám mondja
(vagy csak gondolja?): "Nincs jól kinézve." Csak le
kell öblíteni. Atoissem egy mosókonyha-féle helyiség-
be. Ott egy másik üvegben Kován erjed, egészen
fel van pufosodva, mint a kelt tészta. Csap alá
teszem az üveget, a felkapart sennny, aminek rossz
szaga van, lejön könnyen. ~~A~~

Most mosom, az üveg átvaltozik koporsóvá és
én felcsúszom benne, 60-70 és körötte korban, öregem,
kisse' ráncosam. A valódi ráncok színházi maszk-
-névű barna festékekkel erőltetve vannak. Dús,
sötétbarna hajam van, de pontosan az én arcom.
Rácszemlélek: én régen meghaltam és ma van a
temetésem. Elűztem az arcomat. Mai-mai idegen.
Sóval ilyen leszek. Az áll mai lesz. A nulla
keréssel letörölöm a nyálát a májszeplettem. Rá-
döbbenek: ma este nitratosírom. Vége. Nem fogok
létezni, nem jövök-megyek többé, nem létha-
tom a napvilágot. Jaj, jaj, nem akarok még a
nitro felküdni! Leteszem a koporsót önmagamra.
Apám nézi. Rettenetes érzés: ha ezt eltemetik, ab-
ban a pillanatban nekem is végem van, mert egyik

szagunk. Nem akarok még!... jaj!... tőpá jaj-
vesztékelethe' kerdek. Az isszonyi érzésre én sajít
hangomra felébredtek.

vas. d. u.

Milyen jó, hogy ismerem a nőt, ahol most
ülök. Veled neveltem jó Edesanyád! Beszélgettek...
A kis utca kis házainak kis nobajába megér-
kerett a várva-várt! Megint ott vagyok egy kicsit
körületek: a Te nivedben is, Anyád nivedben is.
Eljön-e az a pentek? Mienk lehet-e az az
egyetlen nap? Ha ott maradhatnék noubatig, ott
mit álmodnék? Tudva, hogy a másik nobában
alszol Te, arany hajaddal, szuggalmosolyoddal?

Olvasd jó lenne veled kiborolni a fájat, veled
lepné be a Barilikába, veled hallgatni meg a
noubat reggeli 8 óráig Kauouki misét, veled
fördelné az éli, aki vizsgálja a niveket, hogy
vegyen el egy kicsit abból a túlcsorduló szeret-
ből, ami mind-mind Néki járna és ami olyan
erővel szeretne kitörni Feléd, hogy én mai fáj.

Aug. 13. Éjjel.

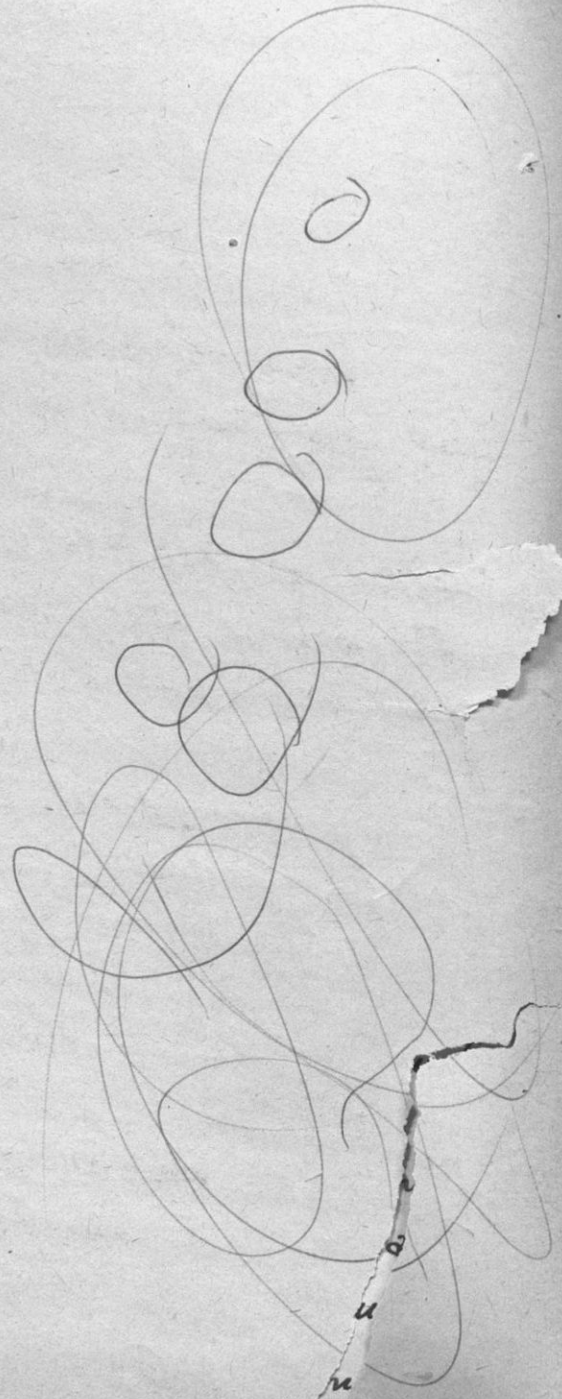
Két hete, július 30. a óta résiben ismét
párhuzamosan fut az életünk. Az előző oldalon utolsó
sorait még olvastad, az ezután következőket ta-
lálva soha, vagy legfeljebb halálom után. Miert írnom
e levelet tovább? Mert talán segít tisztázni ön-
magamban azt a zűrzavart, ami keletkezett...

Hol ~~van~~ Kenderem ott az egyoldalú beszél-
getést veled?

Talán ott, hogy elutartam Utánad? Igen.

Mit vártam ettől a találkozásból? Nem tudom.

De el kellett mennem. Olyan távolság ékelődött
közvettem és a veled közre, hogy a feszültség el-
viselhetetlen volt. A kis szoba, az esős délután,
szűk aranyos-szürke ötöne, az esti sötét hármas-
ban, berangolás a konyhákban, Nagymamád
szíjmentes meglátogatása, az esti beszélgetés a ki-
provokált ottmaradásom után, álomtalan alig
aludt éjszakám, délelőttünk a Várban, a második
ünnepi ebéd, — szívszeregetőem szép csillag-
marad életünknek. Köszönöm kedves!

80.

81

Embarkörölből angol-lingued ismét asszonyi-
sá testesült. Hogy más rünek is villantak fel Ben-
ned, ezt annak a nákségyszerű effensúly-zavarának
tudtam be, amit a 200 napi távollét magyarázott.

Azután a merda este Korneléknel! Ott pau-
tosan a régi voltál, csak egy mondatod esett ról-
szul: jó hüleid előtt rásioktam a „te”-generre és
első mondatomat itt is így mondtam. Majd nem
rendreutavító volt a figyelmenntetésed. De aztán
mindent feledtetett a pár perc séta, beszélgetés az
Erzsébet-téri padon és megható ajándékok: a
takaród rostjaiból csimált kis kereszt.

Csütörtökön este Bociéknel együttünnepelt csak
azrontotta el, hogy nem kísérelhetlek hara, pedig
menyire mámitottam rá!

Pénteken, tegnap este, a „Jau Huo” bemutató-
ja után megismétlődött ugyanaz... Rideg, hideg,
mások-előtti utcasarki kizsákolás után egyedül hara.
Végül a mai szerencsétlen délelőtt.

Tulajdonképpen nem történt semmi és én
mégis olyan kétségbeesésbe zuhantam, hogy me-
delután közel voltam az öngyilkossághoz.

*

A sok vár órai együtlet opálos-fenyű cukiéinek
morakjai, amelyek mind-mind gyültek bennem, a
régiz analízis csónka eredményei, megérzéseim,
amelyeket elhessegettem, mert mindig jobban szeret-
tem képreletem játékaikat mint a valóságot, mint vala-
mi trükkfilm összevissza dobált betűi, amelyekből
hirtelen értelmes szavak állnak össze, egymásba-
reuderödtek és megvilágosodtak bennem. Ez a
„megvilágosodás” olyasféle hatást tett reám, mint
„ama első halott látása Gaotamora... Most máit tudom
ki vagy és milyen vagy, kedves! Távolléted alatt
belémfájó kérdések mind feleletet találtak! A
rettegetes csak az, hogy amikor ^{most, újra} elbeszéltelek, tovább-
ra is úgy vonzasz, mint szédülőt a mélység, a
könyörtelenül közeledő katódi kerekkel a rín
mellett állót...

Szegény, szerencsétlen szerelmem!

Valamit feltáratam látomásomból Előtted is,
de ^{csat} érsem, még nem vagy képes nagyobb összefügge-
sek áttekintésére, ezért megpróbálok hideg tár-
gyilagossággal újra fogalmazni belső vonsodat, úgy
ahogy most meritelenül előttem megjelentél.

*

Megad mesélted: Anyád most merített és

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

végigolvastad jul. 31.-ével zártuló Krónikámat,
még nem tudtál teljesen koncentrálni és talán fele-
rem maradt meg néhány összekuszált szövegben su-
nak, amit leírtam. Te, a férfiak gyerekes menétye-
it bölcsen tudós Anny, rámlagod; legyen nekem
az én hitem merint... Nem akarsz megbántani, nem
akarod a „játékosat” elrontani, de egy spontán meg-
jegyzésed Konneléknél, amikor egy pillanatra kihagyott
a meretet kontrollja, kizárólag egy mondat a nádor,
elárulta: tulajdonképpen skeptikus vagy és realista.
Nem magamért, miattad fáj a mondat...

Vasárnap ejjel van. Többször meg kellett makita-
nom az irást tegnap ejjel óta. Nem voltam egyedül,
csak percekre. Így nem sikerült befejeztem az irástot
sem adnom Rólad, ahogy most látlak. Visszatérve
telem önmagamra. Így is fejezem hát be a részletet:

Másnak álmodtalak. A karácsonyfadiszit's
veget ért. És én, így, ábrándjaim csillogó díszei
nélkül, kopáran, ösztöneid és szorsod útvesztője-
ben boldogva is meretlek ~~az~~ Veped és Köszö-
nöm, egyformán köszönöm a mult sok boldog-
ságot és a jelen nomom nevedesét.

*

Aug. 15. Hétfő hajnal.

Édesanyám születésnapja. Ma lenne 76 éves
és 24 éve halott. Olyan idős volt, mikor meghalt,
mint most én.

Az utolsó három nap egyes pillanataiban néha
páni féltélem fog el. Más halálára és a magam
halálára gondolva, ezarant. Julius 29.-éről 30.-ára
virradó ejjel álmodott álmodom a tudattalan sikjám
bizonyított: nem tudom hinni az efféle halhatat-
lanságot. Azt, hogy én én maradok megsem misü-
léssem után is. Borzalmas így élni és nittetui me-
retnem a rettegett halált.

P. beteg. néhány nap múlva közhárba kerül
Kivizsgálatra. Idegei teljes összeroppanás előtt ál-
lanak. Ő hiszi, reméli, hogy rövidesen meghal. Há-
moura rettegetes lenne. Úgy élünk egymás mellett,
mint két egymás mellé, közös szor-cellába zárt
idegei. Néha, legtitkosabb becsömben türelmet-
lenül várjodtam a szabadulás után és most páni
féltélem ragad meg néha: lehet, hogy egyszer soha
többé nem lesz? És még se tudok gyengéd és
meretetteljes lenni hozzá, se ő émhorrám. Végleg
elromlott ember életünk...

*

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

Es amikor herafeli meuet arról meséltél, hogy
nekem, hónapok múltán még a hangokat, az akus-
tikus emlékeket, zenei élményeket is kiörlte
agyardból az idő, csak a Gregorián énekek él-
tek Benned elevenen. Régi-régi mise-emlékek,
mondatok és hang-töredékek emlékedtek ki a
tudattalan mélységekből: élesen és pontosan em-
lékszem kerdtél... És csak a Gregorián éne-
keket emlékelgetted: "Igy imádkoztam..."

A nyáresti budai utcáskában erüst han-
godon felszendült újra a szent mise néhány é-
nekelt mondata. Ez több volt mint nép hangu-
lat. Szivemmel a zivemben moritogtalak és
este, én, a hitetlen, ismét megtérésedért imád-
koztam!

*
A mi télláinkra tehát ez kerül:
De profundis clamavi ad te, Domine,
Domine, exaudi vocem meam!
*

1955 aug. 20.

Tegnap délután óta millió életem mottoja
is a "De profundis..." lehet csak. Micsoda
örület szállja meg néha az embert? Egy óra
gyönyörű beszélgetés: visszaépíted lelkeembe, gya-
makori és feltékenységtől gyötört zivembe a
Benned való hitet... már-már úgy tűnik, hogy
megkaptam Altalad a jelt, segítségem leszel me-
nő vállalásom teljesítésében, amikor az utolsó
filorában... Sem örömet, sem lelkiismeretfur-
dalást nem érezek. Kábultan felszem orsóm
folyójánál hullámain és víz az ár...

Este, a vetítés után diákos zéta végig a
Dunaparton. Szerelmes nyári este, forró, őszinte,
caymasbaszúnve és talán boldog is fél órára,
amíg meg nem állsz egy lámpa alatt és naptár-
kédat megnézve, Beled nem dőbben: baj lehet.
Olyan baj, aminek nincs megoldása. Miert
okozod ezt Magadnak és nekem? Két-három,
perc-re ideges, kemény, rideg leszel. Talán gyűlölsz
in ezekben a pillanatokban, ha arra gondolsz, hogy

néhány hétre új keresztet vettél Magdara, amíg
ki nem derül, hogy volt-e okod a rettegésre, vagy
sem. Mi mondatta ki Veled a végrekesről delután?
Vagy ha kimondtad, miért fényegetsz, hogy ha „igen”,
er végleg elrontja majd kapcsolatunkat? Gyöt-
röd Magd és gyötörsz engem, amikor engem, aki
sohasem éreztem bűnnek a merelmet, egyáltalán
mindig nagy-nagy bűnnek tartott tetthes kényoszre-
ritesi büntetésnek. Ha ...

Most ismét Istent kerébe került körvetlen
sorsunk és ennekem minco jogom kerui, könyörgö-
ni, mert én löttem el magamtól Öt tegnap
delután.

Ma otthon vagy jó Anyáduál. Talán máis va-
rosánál ültök. Ismét Veled vagyok, ha itthon ültök
is melid magányban, fásultan, felül se tudva a
volnapoktól, Veled, vagy Benned ...

*

Aután ismét lünder letél. A Műgyetem
alatt a leuti parton máis igazi merelmes Arany
voltál, jól jätörva a gondokat felejtő, forró szívrü,
igaz szeretőt. De tudom, hogy a napok megismerlő-
lésénél pullanata óta a norongás csak alszik Ben-

ned és kapcsolatunk halálra van ítélve. Mindket-
ten sokkal lelkiismeretesebbek vagyunk, semhogy ezt
an egymásnak ajándékozott boldogságot ne éreznők
lopásnak, de sokkal önröbbek is, semhogy a tud-
mánk egymásról mondani. Te talán igen — rólam,
de én nem ... Tudom: Te vetni majd veget az
egysmek, talán három hét múlva, talán később és
én máis most mikölök a mevedéstől. Mindig
er a sorsom, még ha a létet nem is er volt néha.

Aluodtan, fantáziám elvitt messire, de Te,
az okosság, a realitás, majd felébredtesz ... Halálom
innen kerüllek Tejod, aki majd eltem miltán olva-
rod e Könyörgést: vagyj meg aluodnom ... ne, ne
még ...

[Hogy a valóságban tudd kapcsolatui egyzer, amikor olvastad
a lapokat: 22-én delben boldogságomra, a Városkapitál Magd
hoz hívtál, este a Homath-kertben találkoztunk. Beszélgetés
er elmúlt merelmeimről; 23-én csak este láttalak. A me-
minárium után megváltál. Er nap lett véglegesén tudottá
a rádió álláspontja ügyedben. Szomorú és Lehagolt vol-
tál. A vishes vezető lipcsön üldögéltünk, emlékszel?...
24-én: uszoda után tárgyalásaid a Babrinkházban. Több-
nör keresztetek. Végül in levelet adtam be. Reméltem, hogy
felderit majd a „disznókerestkedő” első epistolája. Este
1/29-kor végre utólértetek telefonon. Hétt kerdentem:
meddig maradn? — mert meg merettelék volna várni
valahol és harakiseitü. Másnap utartál Esztergomba...]

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

kelekedésre díjazott tanítványom kerik. Míg az a lu-
ne baj, ha nem jönne, de akkor elusztad a ma eszedékes
150 forint is, kis verze annak, amit össze kell mednem,
hogy a lemerjászó javítását kifirithesseu és pentek reggel
utarmi tudjunk.

Fel 12. Ugy látomk nem jön...

Beszémmel beszéltem telefonon. Az ő nevében adom fel a
névnap és születésnap virágcsokrok árát és a vasárnapot
leveleket.

Est intam Edesanyódnak:

Drága jó Teri Mama!

Mindig meggyőződéseim volt, hogy az Anyu-sorsnak leg-
tökéletesebb beteljesülése az Anyaság. Teri Mamát megoldotta
a Teremtő remek gyermekkel. Mit lehet kívánni annak,
akire a jó Isten ilyen gardagou árasította jóságát és élénk
égen élte bizonyágtétel a mellett, hogy nagyon gardag lelük?
Mert bizony a szeretet a legnagyobb gardagság. Teri Mama
pedig ez érte's közusa kiöött is egyike a leggardagabbaknak.

Nevének ünnepén és kis Terékeje születésnapján menőny
virágokat küldök a Jóság és Szeretet Kis Könyvtárába, hogy a
láthatatlan oltárt díruzzék és azok nédeljanak az Edesanyódnak.

Jóságos szívemnek örökmécsese sokáig lobogjon meleg fényével
merethei márná és sokáig világjon erőforrásul, binnerte
vannak, kérel vagy távol.

Est kívánja drága jó Teri mamának

sok-sok szeretettel:

Antal.

Es ezt a levelet kapod majd Te ~~14.~~ jövő penteken,
14.-én délelőtt:

Kedves Teréke!

Mint jól tudja, vannak távolkeleti népek, amelyek nem véres
állatáldozatokkal, hanem virágokkal mutatnak be az isteneknek,
sőt egy-egy enné, érte's, vagy egytelmes terméssel: levekenység
megtetéskésülési. Aki virágáldozatokkal mutat be, az úgy érzi,
hogy a Teremtő legrebb, legértékesebb alkotásait ajándékozta ho-
laj és tintelete jelleül.

Ez ősi virágáldozatnak tiszta mérséggel nyilvánlódott változata
az oltárok virágdíze és az, hogy a fényes virágokkal fejezik ki
tisztelőüket, szeretetüket az Anyu iránt. Dorabos nevünk
helyett virágokat adunk, hogy ők mondják el nekünk is beszéde-
sebb szépség-melven mindart, amit még Shakespeare halhatatlan
75. monetteje is csak kívánlva, dadogva tudott kifejezni.

E napjok kéttős ünnepe, a testetökés és nevéadás egy-
másbafonódi misztikus óráiban szeretnem, ha megéremné: el
virágküldés az ősi magikus virágáldozat megismétlése. Az ál-
dozatot bemutató testileg nem jellehet meg a Jóság és Szeret-
mek abban a Kedves Könyvtárában, ahol most Teréke tartóko-
dik, de virágáldozatot mutat be.

Ezektől a virágoktól azért hozta létre a Teremtő, hogy most
elmondják Magának Teréke, az elmondhatatlant, a mérség tömjén-
jével öleljék körül otthoni napjait, arután, amikor elhagyta őket,
boldogán nevéadásnak el, mint akik betöltötték földi hivataikat.

Az ő „beszédek” mondja el mindart, amit gondol, hogy
üzenek Magának, Teréke, megnyugtatósul, erősítőül, bitorításul
tiszta szívvel, igaz szeretettel. Ha figyel rájuk, megérti testvei-
kei mérség-szavában a távoli virág-áldozó üzenetét.

*

Zsolnay Hédi is körben befutott. Neptartozás az órák.
A lemerjászó is 14. virágaitok a délelőtti és délutáni tisztelő-
díjakból bitorította van. Most még nagymaroni kíváncsiságunkra kell
a penzt elötrementem. Milyen boldogan kifontansu magamat,
a penzt elötrementem.

mindenevet Neked tudni adni, csak éresem, hogy szeretn, hogy érzed és gondolatod nem a holnap események körül forognak... hogy elfeledtél mindent és mindenkét...

Tudom: a világ minden kincsével sem lehet egy nívót megvásárolni... És nagyon tudni és, most, amikor a penztelek sejteteinként mássor is megeláz.

*
Rettegetesen zavaró sithallásokkal hallgatom Br. I. hullámosságú a Salzburgi „Zauberflöte” csodolatos előadását... Most, amikor a soroktól iram — 1/2 10-kor — hangzott el a No. 20. sris, Papageno tündéri néma. Most kezdődik a [II. felvonás] finislex. „Die drei Knaben” gyönyörű teretthjét hallgatom. Pannina lepett a mire... Örült a merelentől... Nem-sokára felhangzik majd:

Zwei Herzen, die von Liebe brennen,
Kann Menschenohnmacht niemals trennen,
Verloren ist der Feinde Mühe;
Die Götter selbst sie schützen nie.

Bár ez a mi esetünkre is erőnyes lenne!

*
A delutáni óráim után sikerült vege kornélknál Tegyed telefonon utóérnem... Holnap 1/2 12-kor az Zsammüvetiben a Köchelkeleti Kiállításou találokunk.

Tudom: rosszul esett Neked tegnap, hogy Petrikovitséknor nem mentem fel és nem vártalak meg, mit intéztek az ügyvednél, de hídd meg: örültem, amikor úrüggen tömadt a karamenteleure... A én teljesítőképeségemnek is vannak határai. Ezen nap Baudi és Jánoska sruykolttak be együtt-létünkkel. Sok volt már. Megértlek, de nem tudok szorosul veled!

Holnap se kapom az én Teréskémet... Előre félek,

milyen ideges, ingerült, morakocott lenel. És nem is tudom veled fölteni a delutánt, talán enyhíti a nap feszültségét találokunkunk!
Milyen lesz az itélet?

*
Különös, hogy Istvánt is beveretted már katicknál... Te bizonyára nem találd aunk, különben nem letted volna...
Emlé jut eszembe: tegnap ismételted elvöltad Magadat, hogy végigolvastad az „auslizist.” Pedig megkerestek...
Nem kénderlek meg, mert félek, hogy nekem se mondásnál iganat és az rettegetes lenne!

*
Csend van... Veget ezt a Salzburgi „Zauberflöte.”
1/2 11: Te utban vagy haragfeli. Ki kiser? Gyere?
Most megkise: lelem befejermi születésnapodra mint levelemet.
Ezt idegenllapitok és Morant után talán sikerül... Holnap fel kell adnom!
„Sok-sok jókívánság kavarog bennem, de nem hiszek a tavak ~~magyaráz~~ varázserőjében, csak a tettekben. Engedje el hát a mi tavakat, amelyek a legnebb és legújseríbb megfogal-marásban is csak sablonos ---”

Nem jó! Úres a mire és a lilkem. Keserű a mármie.
Nem megy. Talán hajnalban! Istén velünk, kedves! Tudom: nem alszol még. Viaskodsz rosszoddal és a holnapon töprengsz.
Jánoska a börtöntrács mögött erőscobb, mint én...
Miert nem a „gyengebbet” választod hát, Ezzelkenu?

Att. 5. Haznali 5 óra
Nem tudok eladni ma sem. Ideges és nyugtalan vagyok, mintha a Te idegességed és nyugtalanosságod bennem is haragot állapított indokálna. Miert vetted el tolem masfél év előtt a nyugalmamat? És én miért hagytam, hogy elvedd? Csókoltalak és ölltetek volna, mint annyi más Aranyt, de a lilkemet nem szabad lett volna

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

Dec. 10. Peggel.

Néha olyannak tűnnek életem elmúlt napjai,
mintha valami folytatásos alom történetek lennének.
Ma hajnalban is utólag bukkant fel a feljötték fiktív
vibeól a nélfő egy-egy részlete, hogy tulajdonképen
mi is hogyan esett? A jelen jözen, vakító világi-
tásban él, az elmúlt pedig rejtelmesen dereng, —
minthogy valami csonkai autózás ellenképe, amelynél
az elhagyott a kivételetlen és a közeli "rajzoló-
dik" egyre rejtelmesebben nemcsak él.

Tes és idő — ezeket, csak koraított nemlélet-
módumban válnak két különböző érzéklési
formává. Az eljövendő is az úton van, mi köze-
litünk feléje. Anyai a szabadságunk, hogy az út-
kereskedéséknél irányt veszünk: ez az út a zű-
zavarba, a márik a belső boldogsághoz vezet. Ez
világtól elszakítottam ezt a meghurpás, kanyargós, bukta-
tákkal teli utat, mely átközel a nélem, mert
nekem sohasem kell a komplikáltak, az egyszerű!
Most aztán merészhetem a nemem, összerendhetem
az idejeimet: a valóban egy milliméterrel való el-
húzásra katasztrófa lehet szám és mindenkire, aki
velem utazik.

Hogyan ébredtet fiktívódon, Szerelmem?

Dec. 11-én, vas. d.u.

Ezt a levelet írtam, hogy ne csak Te adj, ha
első "fellelkesed" előtt találkoztunk:

« Isten hozott, Szerelmem!

A Meglértet Köszönti a Karakozó...

Ez is az Ég köntöseire ragyom, mint az it Yeats,
akit 1934-ben ismertem meg Rómában. Egy hély nap-
ta találkoztunk, de nem kerültünk közel egymáshoz.
Nemcsak nyelvű akadályai voltak cunck, hiszen Gordon
Graiget mint embert is megismerhettem. Hallgatag, re-
között lélek volt ez a nagy darab is. Azóta néha-
néha Kötőnös verseim kerestül köztolgattam melle-
met. Idegenben halt meg néhány éve és én védtelenül
egy megrázó népszerűsítést láttam valahol, hogyan kért
vissza imádott karájába a maroknyi nép nagy poétája.
Szelleme megbocsátja nekem, ha az ő nevét kérem
kölesön, amikor cikkezesedtet köszöntöm, Aranyhajú
Kedvesem:

Volna csak enyém az ég köntöse,
arannyal tűzött ezüstszimű fény,
az ég költ, sötét a szürke köntöse,
melyben az ég jár s a hajnal s a fény,
azt terítveim lábaid elé:
de minden kincsöm csak az álusim;
álusim terítetk lábaid elé;
lejj lejjem: amint jársz: az álusim.

*

A bicenitlen bicsu óta 3 nap ekelődött kö-
zenk. Sebeimre tapasztott jószágos helyempapirkáid
crititották „iem” sajgásait. Most tudom csak meg-
köszönni Neked, Egyetlenem.

Amilyen magalmas lehetett számokra az el-
múlt 72 óra, olyan érdektelen volt számomra, de
majd kedd délelőtt, vagy hétfőn este — esélyik job-
ban megfelel, — beszámolóik.

Ma korán ebédtem. Ismét elkísértelek... A
parancsi Ferencs-templomban hallgattam 8 órától
leut Misét. Imáinkat és mise-hallgatásomat ma
Jánoskád mabodulássáért ajánlottam fel, kérve a
Gondviselést, Küldje hara korácoomyra, meg akkor
is, ha ezzel mőthépi nagy-nagy álmomat, amit
27.-e és 31.-e közötti napok fölé mőttem...

*

Két óra múlva lőttek és nem sokkal utóbb
édes hangodon felszendül a prologus. Tudom: su-
gatzani fogsz majd és fényleni, mint mindig, amikort
hódításra indulsz. De esdve kötelek: ne nagyon...
Feltém azok sívét, akik körülottem ülnek majd
és a magamét, hogy ne csak „szivem sívét” lapod
el Te, Tündés Tolvaj, hanem a fizikait is, mely fértattan

dolgozik ebben az egyre romló gépezetben...

*

A kis üveg, amit átadtam: csipkebogó-bor.
Még nem tisztult le, — kisse: „új-bor.” De tiszta
„C”-vitamin. Gondoltam: nem árt ilyen rosszu út
utám addig is, amíg az injectio-kurát folytatódna,
a meghülés ellen védekezni.

Az üveget a dugó-kobold zárja. Úzen is
Neked, Szerelmem. Azért figyelmeztetek, nehogy il-
letekteleknek elött nyisd ki és olasd el az öreg nemü-
veges nativ üzenetet.

Ídd meg egészejedre, egészeffel!

*

A nagy ünneplésben, amilyben révedt lesz,
nagy mértékben is egyetlen percet, amikort félrevesz és
megbeszélve velem hétfőre és keddi napunkat!

Vegyetek rajgyal öltölk és a nyári gy csillagjai-
nál több csókot küldök Terézkeimnek! H. »

Dec. 11.-én éjjel.

Erre úgy esett, hogy csak én adtam levelkét,
Te — nem. Még a csipkebor „dugója” is itt működés
üzzenetet, csak én nem képtem semmit Tőled.

Semmit? De igen. Az örömet, hogy sikered
volt. Remekeltél. Igaz volt annak, aki arról gémelt,

hogy „felülmúltad Mesteredet.”

Valami ~~memóriámat~~ memoriság mégis végült örömömben.
Télen a családás, hogy Bandit annyira reklámél-
tad? Vagy hogy 2 soros levelke erejéig se tudtam ki-
monítani életemből a munkáidat? Vagy mert csak hohnap-
után láthatlak?

Ejfel elmúlt. Te még ott vagy Katiával, Józival,
Bányos Györggyel, aki Kord nagyon ráhangolódni...
Figyetlen ember, lakásos van, ügyvéd, méplélek, Komoly,
csékes férfi. Értető, ha sürribben vagy elragadtatta at-
tál, amit csinál. Jövő vasárnap mára van irodalmi
delután: Anouilh „Medea”-ját olvassa ott fel Szabó
Gyuri. En nem megyek el, pedig ott leszel...

Isteneim, csak en a melancholia ne mellen
le rám úgy, mint az ősi kód. Megbénít, megfoszt
dinamizmusomtól. Igaz van B. Lacinak, aki ma d.e.
áltelénosságbau azt mondta, hogy a merékem feleis egy
nemzeti merékességgel. Mennyivel botosabban
intéri életét, mint én: 2 „nője” van, felváltva
járnak hozzá, egy óránál tovább nem marad-
hatnak. A többi időt munkával tölti.

As én napjaim meg a semmibe folynak!...

Dec. 13. Kedd este.

Hűdött lélekkel, kihagyó szívvel irak hozzád, Sie-
nemem... Rettenetes napot éltem át, a leggyönyörűbb helyett,
amelyről egy hete álmodtam! Hogy Kesziültem a mai napra!
Pedig 8.: majortartásod és figyelmertető lehetett volna mámor-
ra... De én reméltem. Reméltem egy mely nobat és egy mely
nivet. A gar-palack cserejének Kesze miatt ridig-ridig
noba, Te sgybau, aki azt tanácsolod, hogy még a kabátot is
tartsam magamon. Egyszer csak se... Aztán az az ostoba
csat, mert felborult egy váza. Ugy rtpakodtál rám, mint...
Miert is nem mentem el? Te biztosan nem kívántál volna
soha vissza. En vettem marasztalásnak egy mentőöv-szavas
kát, pedig már menthetetlen volt a nap. Jánoska mil-
tése napja volt — mint Kiderült, — a mai és Te úgy
ünnepeled, hogy feltámadt lelkiismeretedre hallgat-
tal csupán... Időjeink haláltáncában ma — ha csoda
nem történik, — halálba hanyatlott merelmünk. Te
bizonygattad, hogy meretén és aréit kívánt, mert bántva
erested Magad, én aréit, mert soha olyan méltóságom nem
volt a gyöngédsegre és meretetre, mint ma és ...

Egy bizonyos: en így nem mehet tovább.
Semmi reményem Zebegényben és semmi remé-
nyem többé abban, hogy az lehetn valaha is a mámorra,
eminek álmodtálak.

Még se felik meg e könyv és megszületik az
„elbocsátó néjs üzenet”, Szerelmem!

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

gyelmezen tartom mámon s lengeseket, lelkinteknimmel
cirógatom, siveimmel hallgatom, értelmemmel követve
"Shopy illő", most én is monori vagyok."

Igy irtal és jöttél, esőben, mikro-záporban, vad
csöti lovastól csaknem sírakra moritva, ingerülten, ha-
ragudva önmagadra és rám... Aztán ellett egy nap.
Ejfelket megrördült az ablakra és remegtel, babo-
násan vacogva fejtegetél az ejfeli jeleket. Aztán ki-
sütött Ujcs első napja, erre az új évi, amely végig
és örökre névtelent minket.

Eni delután Pestre utartam, Te 56 első delután
jáv meg 10 oldalt irtal noteszed kis lapjaira, amit
néhány nap múlva ideadtál.

Az elmúlt fél év minden hete a "Nisz-meg-
ereend-meg" gyötrelmes "jatekával" lett el. Egy hó-
nap előtt elhatároztam, hogy véget vetek ennek a
kínzásnak, mert Jánoska Kiszabadulásával és
passzív döntéssel betelt a mérték.

Sonettjeimet — javítás, csiszolás ürügyén — tapin-
tatosan visszaadtad, ugyanígy, mint a firkákat, ami
nehézségekben lakott. Nevem foga: az utóbbi fejt
jobbau. Bölcsében tetted volna, ha a Keszélybe do-
bod! Sonettjeimet máis sem kedvem, sem erőm, sem
időm mincseu "csiszolni." Ugy rosszak, ahogy vannak.

Jme, vedd vissza őket, Neked műlettel, Vied!

1.

Rejtegetés.

Mint terhes, aki meggyent rejteget
— "megesett", noha tapasztalt, koros, —
s zibált zavartan érez gyermekét
sive alatt, mely boldog, s mámoros

nem mer lenni, mert féli a jövőt...
Szülvi meretne... — és ha gúny fogadja?
S a Komor gond máis Kész megölni őt,
az ujzölöhet, mielőtt ~~szülni~~ Kinyitja

sirásta maját. Sorsa — még titok
és rejte örzik távol-csillagok,
de: van! ... növekszik s el, — amig lehet...

Ugy hordozlak téged én merelmem,
— Kinos, Korok és igen Rejgetek,
mint terhes, aki meggyent rejteget.

2.

Szonett egy álomról.

Én nem vagyok költő, Egyetlenem:
 ha élet érint, egyre hallgatom
 s ha mégis irak a kérded: „mért teszem?” —
 s szonett felel: tudd, Te vagy az ok:

Nap, mely riogyre lobbantotta ágam,
 Sél, amely tavasz-szapot keres,
 arany Műh, ki náll-száll öntudatlan,
 az Eső, mely hullani akar.

Serdeg ősz minden fa néma álma...
 ősröme is, dúis gyümölcsre ragyog,
 hogy mit adott, edhossam Neked,
 riadt remegve repkedő remény,
 élő szonett Te, tündés Költemény:
 s minden álomom egy legyen Veled!

3.

Új Pygmalion.

Szavak vesője márvány Magad ellen
 farag, farag, Te, Isten-remek...
 Egy erre alszol Magadban és bennem, —
 álmodod-e, amit én merek?

(Új Ádám, aki nem egy másny csontól, —
 velőt, ideget ad arszonyul;
 az Eg teremő nőzetet sem esdi,
 lázadó angyalként formál konokul.)

S ha kifaragva meritelem állás, —
 léted ad-e majd létetre választ?
 Vagy hallgatsz, néma szépség hidegen?

Tudom: felcsúlni, tetovás merengő,
 sikolttanál mépséged feltő önző,
 ha sived alá lehelném életem!...

Régi válassz egy régi levélre.

Levelet vártam s Te — szavakat írtál,
— langyos, távoli, idegen szavak! —
miket derűs lélekkel Te sem innál,
ha forró vágytól monyas ajkaid.

Még nem tanultad: sohase tedd másnak,
(önző erkölcs!) — amit nem meretne
elmond s ríved, mert jöhét egy gyón-nap,
mikor lelked a vágytól repesne,

ha legelőbb levélben adhatnád
a legtöbbet és a legnagyobbat,
de csak remeg s iráskor lelkedét mád,

mert ember nem támaszthat holtat.
En elmegek, hol nincs üzenet, levél,
se ölelés, se csók. Senki — aki él.

Fényképedet nézem ...

Tolvaj Idő, minél távolabb futn.
pótolhatatlan, lopott kincseimmel,
annél mohóbban tapod beteg szívem
a megmaradthoz. S hiába harudsz

ortokus ál-bölcsöségeket, És,
lúnt ifjúságot semmi sem vigasztal,
csak ha mosolygva írt a merelmi asztal
s kösölhetje kincseit ajak s köz.

Oh, mülö s majdan mülö testemet
Egyetlen hírelmem, Te ne vedd meg.
Mondhatatlan éhérté Utánad.

A képed máris felgyújtja a vágjat:
egyre büvös kördben eluem, ságyék,
mert meholnap nem leszek, csak ságyék.

6.

Mindent vagy semmit.

Beléd skartom irni megamat,
 nimogetással, csökökkel, telis tele,
 tettekkkel, nökökkel, mint egy melid mese,
 hogy ne legyen fel több betűt a lap.

Gonosz kedvesem, a lapot, mit nekem
 adott menyelyed, mai tele ittől
 idegen keret, végzet és immár
 csak menyőjére kaphatatom neven.

"Mindent vagy semmit!" — sikolt minden sejtem,
 Megalkudni? Hala' clöth mabed
 vellelmi halott is deri's örömmel?

De reménytelenül rajt gög és skarat:
 eltepem multad, — vértel, körtömmel,
 de Beléd ve' sem mulo megamat!

56 IV. 22: én reggel, amikor Jánoshoz mentél a börtönbe!

7.

« Storb und werde! »

Siveu lönt tükreim mai a fonsos faredt,
 belitekkinten, — grimasit vagy angyal arcod
 a röhögve nézik ezt a néma narcot
 mult ereid párosból az árnyak...

Elüzöm tiszter, mészor visszatárvod!
 Jgeut ingoz, majd remegsz egy halk nevet
 a félve kereri halott remeimet
 sorsod gyertyája, mely titokán lobog.

E'breitgetnél Te fény a fény után esengve.
 Hioba! Légy bátor a löjje torz tükröbe!
 Vagy gyűjts fel mindent: koporsót, mabot.

Egj és egesd el multad, mit a félve,
 dobod be Maged e nagy méglyába elve:
 aki mer, az ujjászüli megöt!

Az elfelejtés akarása.

Nem a merelmet köszöntötted bennem, —
 „szabadulás”-t régi nyugtól remélt
 nived — sivemtől, amely mai nem élt
 vagy csak aludt mély, tempult erayedetben.

Igerám hitted, hogy feloldja a vélt
 vágy, anyás csók és álom-szerelmem
 azt, ami közs sors, veredelem
 vállalásá nyolc évig Tebenned élt?

Te sem felejtesd, ő sem tud feledni.

Te sem akarsd, s ha meg tudná tenni
 helyed lenne, mely örökre eget.

Harudtal, Édes, nekem és Magadnak!

De ez „elsőn” kívül mesék is akadnak,
 kik el akarnak felejteni Teget!

Mérféj:

Tizennégy sor a Kétevi „mérféj”...

Pietro - Peet végző vallomása.

Eszköz voltam az asszonyok körében:
 siker, kéj, öbránd vagy bosszú eszköze;
 „szabadulás”-t vagyva bezártult köré
 férfi soromnak, hogy „En” mit sem értem.

Csak egyszer lehettem volus értelen,
 minnek értéke nem megér kívül van,
 de önmagában. Hittem a nevemben
 a most minden cáfol, „viront” szerelm!

Nem lárszok: emyedt minden idej, —
 asszony - vigasztól futva, didereg
 testem és lelke. Hyeu a halál?

Lakottan gomb én: nem volt soha senki
 kis kábítóra, no fejj didergeti!...
 Jövöm: a törnyű gombóutó kanel.

Felelet egy el nem hangzott kérdésre.

Elvástam a sűrűn teleírt lapot,
 mely asszonyul kért, követel, akas
 egy bomlott élet, bis vir a amit takar
 a sikoltozó nő: több, mint akaratod.

Slig hullott rám a jejes rivatal:
 vetésem földön feküv. A magot
 kiscsipelte: jövönk elusa helott,
 nem leszel kemyerem. Rothad, mint ever.

Imekönyvemem iram a levél
 könnytelen és rendbe akart sorát,
 a györszét, minnek sosem üljük sorát.

Ébredes Job, ki tudatlan kezem él
 és ébredes Simon is, aki reuved:
 Körsönöm Uram, vellelom keresked.

12.

Titok - Kutató's.

Egy estendő óta a lét-titok
 börtön-felét öklözi a Kered,
 de helyét a „fel” erőt; mi az ott
 s mi okozat, ha ezt vagy azt tessék?

Csillag salogat és bennük minne más
 mellemed, a Konok és merész...
 De András - Keresetek útvesztője vár
 a új útra leudít sűved és az ért.

A Külső és belső végtelenben
 — csüggendő kedves! — mincseu fillet!
 Erősen, mélyen kutass a nememben
 s a feleletet rögtön megleled:
 Te értem, én Te érted lettem, —
 így vagyunk Eger, egyetlen Szerelmem.

13.

Hajnali üzenet.

Hajnali négy, — narkózis ellenére
 eberen várom a virradatot:
 a felkelő nap „halált” hoz-e vegre,
 vagy ostoba „remény”, mert — akkorod.

Itélj halálra! — oh, de sokszor kértem;
 ha süjtöz bátran, örömmel vessem más, —
 vagy légy a „regi” — két órára, — értem!
 „Salambourvü” — gyötrelmeu minco határ?

Nem keresem Benned az okot:
 tudom, Keresgem, élelem sorsod.
 Majshoz ölelve sűvedet, sívem,
 sldozat mondja a feloldó ige
 mavaít: „gyilkosom ... vade in pace ...
 én nőhetem, Te felejtethetlek!”

Egém, tengerem.

Túl tündés tested áldott titkain,
 rimogatásodon és ölében,
 melyforrásként burzó vágyaim
 Feled sodornak. Szokodtlan éleim,

hogy bár e lét csak mozgás, változás,
 van a műlőben mindig változatlanság.
 Miert hull a lomha vízömeg csodás
 ribben mindig a visszhangos kettős

mélyre és miért repíti gáz
 a leghajót felhőre fölé? Engem
 és elemekkel egy törvény igaz:

vagyok a szálló vagy lehulló ember
 s Te vagy — kedves! — csillagfényes egem
 s életfolyómat befogadó tenger.

Az árny üzenete.

"Testem keretét kifésülti vágyam ..."
 Beszélte az árny s így éretem este,
 otthon, hol várta még merzelesi vágyam
 s kerem tündés testedet kereste,

szívedet szívem, mely a vágytól csordult,
 emlékezem, hogy egymáson dobogtak
 egytlenesen, itt, hol az illenő múlt
 virágillatként tűnyőn, mintholtat;

pedig még éltek, vágyom és vágyok
 — bár csak árnyéka fényes önmagamnak,
 vágyam ékes még, merészet, nevet,

s legtöbbet, mit az élet adhat.

Lelkem jobb fele, tudni szered?

Téged, társul, nekem, társatlannak!

16.

Kérlelés.

Multal terheseu kerultél Karomba
s fattyú műletett: a tora Fájdalom.
Csodálok-e: vértől mennyes dalom
s élő kínod üzmem a pokolra,

most, mikor újra teherbe estél
s mised alatt alszanak új álmodok?

Kérve könyörgök, ne légy oly álmod,
hogy elvetéled! Hisz Te kerestél

apjánul formás, izmos verseidnek,

17.

Rossz álom.

Egy költőnek is merelője voltál,
szöveget mutattál Kuncyva: „aszt” töt is.”
Homlokod nem volt napcsókolta oltár
s halott költő'd folytatja: „asztöt is...”

Szivem nehéz lett. Miert rájékel multban
álmodom, mikor élő jövőbe tekint.

Élő halott én: nincs jövőm, csak multam?

S Te ontasz derűt álmodomban is, meg ként?

A tegnap este öngyöttrő gyónása
miatt lettél Te multam álom-mása?

Ébredve vacog halált félté nívem.

Elhagyos Te is, s búcsúzóval, kedves?

Csak azt tudom, hogy énna pénnaim Könnycs
s hogy mindenkiben merelmed kerestem!

18.

Level helyett.

Többi ne field folyóik és lelked
vidlő rajt, sem a suttogott mót:
múltad Anyával felodom a karcot, —
bünken vallhatod tisztának tetted!

Az ablakod mögött nyílt utánam,
mikor utolmon léptem ki szobádból,
és elbűvöltem minden kedves tárgyától,
új útra indult beteg, öreg lábam.

Az é maradvány, aki megérem, távol,
Benned lélekzik, monori vesélemem
s gyöttrő vágyóval bis magához láncol.

Rejtve vetett elamiesnád nem kell!
Felmentelek a rossz merészlől:
nem koldús ebnek, királyneki műlettem.

19.

Kimban vonitás.

Vezetett lélekhez nem illik e forma
— tudom, — s olvasva'm joggal elveted,
mogy nem is rejtett kimomban vonitva,
láncra kötöttem gyász-gyötrelmeimet.

Leragott csontom ragódom én óta,
Horrid megödött, köcsög, éhes eb
s igaz kutyahűségem sem óta
mivemet, mely egyre véresebb.

Ne riadomál, nem merlek halálra,
csak ma'm hebrük: annak is van óta,
mogy az élet engem rég beoltat.

Csak vonitom: elrúgtál megadtól,
és elfutok inn, az "örizte" mótól,
melyben a Te kü mived dobog.

Esdékies lelkedéirt.

A tested addad, csak még testedet,
 (mert gondod — Hűtlen, — a megény rabi lett,
 mikor messzeszállt testedből a lélek)
 és minem mindig, mindig éherett.

A sors hozzám miért oly mostoha?
 Csalódások rögeiben megbotoltan
 a „mennyből” ismét a „pokolra” buktam.
 Hát boldog én már nem leszek soha?

Majányos és oly büs didergő lelkek;
 testet kapnék ma is, öregei,
 de én a lelkek, lelkek meretem!

Boris egemen zord álomfellegek, —
 imádkorom: bús cselvének helyet,
 tám viszályorném ekkor lelkedet.

Haydn hallgatása körben.

Aranykoros aggásban műletett:
 Tied hát en este minden perce,
 de bis memem hiába kereste
 komoly arcodat, huncut tekinteted.

Csellók hangjában sem találtelek...
 megellek tám a zengő zeckerben?...
 de most zivatar, rokkoló vihar van!
 Narcissa lenel majd, tündér elek?

Liliomsziv dobog a zenében:
 most Baucis nappán ártója mól...
 igen, igen, en — Te vagy egerem!

Húnyt memem mögött nővődik slou:
 — he babuk vagyunk Istén ment kerében,
 Te vagy Baucis és én Philomou.

Hajnali sóhajtas.

Bár Te lennél Baucis és én Philemon:
ma, itt, most és nemcsak égg regében
elűe e küség. Kedves, ki ne mondja:
, miért álmodlak öregnek Teged'?

Férfj és feleség lennének már régóta,
örök példái örök merelmennek;
gyermekünk lenne. És majdani köta
— jövendő' Haydn, — miunket zengene meg.

A tegnap este álomba sodorta
lelkemet Egyetlen, távoti Érted
's féj, nagyon féj rossz szívem magányja.

Nem kínozna skorpió' méreg
's galambszíved csak éntem dobogva
's Isten fili lengene a "Mély".

Reád várva.

Tudod, milyen nagy erőbe került,
nem hozzád futni népszerűs szerelmem,
e verbolydító május reggelén
's mutatni: az Érted-Vágy lehült?

Egyevált bennünk nem tud megszületni
— verben 's kínban egyre csak vajúdom,
nagy onyhült mosolyt lássak ajkodon,
's halálnál is rosszabb valami.

Megszületni? Mi? A makkad's,
mely kidob majd az úthideg magányba.
Köldökzsinórtól nincs szabadulás.

Benned, sívedben kaptem újra testet...
De eressz ki, fogadj ismét vissza
éldott méhedbe, mely létre teremtet.

24.

Bücsüzd.

Három botan botorkált be Multam:
 merelemszonyos, Rejben telhetetlen
 egykor, ma csontváz, magatehetetlen
 emberroncs. Bér jöket megtanultam

az öntöm-vágtát his lépésre fogni,
 velőmben ég, mily sokat restettem...
 S Rejben magam nő-mását szerettem,
 ő fog hamarabb a celba befutni.

Trigylem, hogy majd ő kap koronát,
 mert niven magához, a bátor út
 végére ért, em meg gyóván felreálltam.

Maria-Magdolna, tied a dicsőség:
 nem Rejhorat, de ferjes és dicső ég
 vár, ha pille-lelked elszáll a heléltan.

25.

Halmi nem tudó régi meretöm.

Oh, Föld, fogadd be végre gyermeked,
 ne kísértsd tovább majusi majokkal,
 ne hajtsold vágygal, remény ostromával,
 terjen korrad, mi töled vétetett.

Ég, fogadd be his lideicfeny lelket
 — a mülo testet nines más hova csolgo,
 bonothóny-körbe zárult cik-cak útja;
 oldd fel a föld-vázást, Regyelmes ég!

Mint mandarin a Bartók-zeneben
 — a roppant libido nem hágy pihenni,
 fel-feltámadni megöny csontváz, cpeu.

7/2 méretek, a söténi vagy kísért:
 adjam skelettednek az örök semmi
 csötkel idézett végső gyönyöröt.

26.

Höls - ad's .

27.

Egym's rabsägömak välle'sa.

Születésnapom élbe

Bár árványként eldudok miklamlégyben
 s ha bánya'n mi akarni akartki,
 hagném társaját részükenni
 s morajt röhögnék, hogy elhullt egy ember.

Ha virág leuonék, lennék bösz beléndek
 mit lenakítui minden c'itő neten
 s ha tudó nyúlás értem hideg kézzel,
 tudnem: a gyilkos mérgem lesz tiétek.

Madei meretűk lenni igazam, —
 rajdosa, magányos, tinta ösztön
 s csenegetnek az emberkoponyáim.

De emberre lettem s emberként gyötöröm
 magam s azt, akit mivel meretek!
 Pusztulj, mészáros s'kkos Embékkerev!

Vége

Virágot medtem s diófák táján
 s virágos tavak bimbóztak s mámor:
 hogy ne tegyük „szit”, de légy asszonyom, —
 s ma tisz. karójam fogat mai s sötét!

Két élet helyett s kellett hozta
 tegnap délután s távirat...
 „néki” öröm, nekem karhorat
 s vad pörgessel hulltam s pokolra.

Örülök, hogy ö... mégis mevedek!
 méreg, tör, revolver! sejtetek!
 Egy meutenc: ha Jöröm Benned élve.

Elvették „szősem”, aranyhajú métkém,
 hiába lett cujem egy élet s'ván...
 Bücnizunk hát, Egyetlen. Vége... vége...

Győr

Felvirágozva várt a Kis moha,
mikor orvul birtokba vett a Múlt
s jövőnk a mélyü makkadéka hullt:
Te nem jöttél, s nem jössz többé soha!

Eső hull, hull, halott reményt szat...
mellem nincs könnyem, ülék merereu,
siketen, némán, mint nem élveu...
(Napokke árny jár ró jök elatt.)

A Kicsi ház felhőfedett koporsó
(márke fonalból futa Párka-orsó).
Nem tudom hinni: „elégertellett.”

Remény. re'oregen vártam jöttödöt
s felvirágozva várt a Kis moha! —
a Te nem jössz, nem jössz, többé már soha...

Fecske.

Előszobába berepült egy fecske
s zárt ablakon keresett utat.
Balga lény, ki oktatlan kutat, —
gondoltam: talán épp párjót kereske.

Tenyereiben acélkék-sü+ke teste
megrebbenni is alig-alig mert;
boldogtalan mire össze-vissza vett;
a szabad eget érertem fel percre.

szabadba vittem, ujj-rács engedett:
menj, menekülj, te légy elégedett, —
párodhoz küld im ember-istened.

Légy súly, te súlytalan, ég mérlegén:
mert vergődöm az Isten tenyerén
a végtelen újak közt, én! ... csak én?

Anyám, ha kérdez...

Szívem kihűlt Kristálykelyhébe zárt
elvő mellemet felébiesztetted.

Sejtetted-e, hogy mi lesz a tetted
folytatása? Féltelmes és nem várt

lobogással égni kezdett minden
bennem, de néha Te is lángra kaptál;
csökevényre vetve végvihart arattál
a tehetetlen végünk: én s az Isten.

E pusztulásban egyre pusztulok...
Az égnek, — mondd, — hogy máimoltis bevélem?
(Mics felmentés, mert Te vagy az ott...)

Nem Istennek!... hanem kinek szótlan,
szelid, nevedő rég porra lett ejke
szívemnek, első tiszta csökejait edde?

Anyai vigasztalás.

Édes Fiam, mind ilyenek vagyunk:
ki így mőkik meg, ki meg úgy len hűtlen,
ha jön az óra s a végső perc áru, —
számtokról mindig meghalunk.

Slombolond fiam, miért remélted,
hogy megtaláltad most, az Igazt.
A kéz mi tart, kis időre larit,
artém ismét magányos cella, élted.

Nem tehet erről sem sorsod, sem ő,
kivel síromnál magad eljegyeztél;
nem angyal, — asszony, igazi nő.

Fáj? Vagyon fáj? Tudom nevedésed:
virággyenge vagy, nem miúelt erő.
Bátrunkat jössz, én, én vártalak téged.

34.

Három sors-nap.

Mi volt náma-ra csütörtök-sombot,
mikor „jó sors” véged visszaadott?
(A elég többnek, mint egy élő helott...)
Egyetlen rosszú boldog pillanet.

Mi volt nekem? Vagy Kingjában égni...
Aztán? Vátni a vonat-szektot...
Egy, Netto, három: nem jött mosolyod!
S a távlatat után mit sem remélni.

Mi volt Neked? Jaj, nem volt gyötrelmü,
hogy dombi háiban nem lehettem velem...
(Sok eddél, eddél annak, aki jött,
(a meggjötést, magányos meretőd.)

Két magányt most összerád ar élet,
egy élet után, ami semmivé lett.

35.

Só, Kovás, Fény

Ertted volt még tej, robot s a kép,
erretted Haydu, s a Bartók-rene,
egybe-rendbe rótt mevak öröme,
víg a vigság és a kín is még.

Mióta nem vagy, még a kín se kín,
izetlen ar iz, mert nem esel velem, —
hajad ma's simítja: a nap fényben,
szivedben nem dobban visszate rim.

Só voltál ar élet Kenyerén,
Kovács, mely egyent és tinta fény:
világit ar üttelen sötétben.

Mert eljels hát? — ezt kérdik a percek...
Ne érend soha, hogy mit szenvedek,
mikor így fejsz slomban és ében.

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

Alom:

Pest, 56 VI. 25. Hajnalka.

A Neuzeti Szmhá's újra-megnyitása után a nevezetesen. Egy ismeretlen nő állt mellettém. Vele voltam, de megse vele.

Őrülte hogy férfi beszélt, de beszéde akaratlanul is tele volt burkolt demagogikus mólamokkal, mint aki nem tud elfelejteni egy francológiát. Aztán már a megnyitá's ünnepe egyptonásos vezjelenetét láttuk. A darabja nem, csak arra emlékeztetnem, hogy enyra halott ~~ett~~ jötrött: Produis deux vilagesoua benneu maradt, aztán Himnau Bolint. Csak azt nem tudom: ö' jötrött-e egy körkélmi figurát, aki szintén hotelmas kermeti, testes ember volt, vagy öt jötrött-e egy ilyen művés? De azt hiszem, az előbbi eset állt fenn. A darabka után neveződött. A nevezőtorok sorba álltak arutan a gyér tapoban és felvendült a Himnusz. Ei is emlékelem. De a nevezés egy nőre, néhány páholy ülve maradt. Csak azon csodálkorktam, hogy ezek nem idyem neuzetiségi diploma-tok voltak, hanem K. u. K. uniformisba öltözött tisztok, cslelyirukás d'émókkal. Az emlék l'ellesedés nélkül, erőteljesen volt. Csak ebredéssem után tűnt különösnek, hogy nem a Himnusz csengett a fülemben, hanem a népi egypti ének.

"Azt éldunk örvedesre,

Oh, Suis M'ia!"

Kifelé meuet mondja a társaságomban lévő nő, hogy Gyönyörű beszélt. (A halott, volt külügymisistok.) Csodálkorktam, hogy nem ismerlem re'.

*

Tegnap telefonáltam é megláttam: Rista megjön. Rekretezen virodou, de tudom átadom neki a levelet.

Amióta el akarom lépni ezt az elrephetetlen káprát, amely az örülthe visz, egész multani úgy rejzik körülöttem, mintha máris nulla lenne é legyeket lakmározomak belölem. Leülte j'elutkerett, tegnap R. felreéthetetlen célrásokkal tett fél ferje j'elutkélben, hogy el akarja újítani nevezőtorokkat, B. is felbukkant. De nemcsak kint, de benne is: Agi úgy jár vissza gondolatámban, mint Teréz-keiben Bendi vagy Genio, pedig még "felreámoltam", elindul-tem, veje volt é olyan tiszta volt a lelke, amikor Re'tem, veje volt é olyan tiszta volt a lelke, amikor Re'tem, hogy szabaduljon é eröte is, mint egy ünnepváro gyermeké. Miert kell, hogy mindent beuostokjon az élet? Igaz van Anouilnak é igazán volt 20-21 éves koromban idyem ne'v slatt megjelent nezelem-l'elutani te-mulmányomnak: csak kelélos nezelem van! Vagy az étölöje ismeri ezt fel é hogy megmentsek ezt az ö'jítően ne'v eröst, meghalnak Keilre (R. é Lilia) vagy belre ottok (Romeo é Jeanette) következteben, vagy a nezelem hal bele az életbe (minen-pai az "Euridiki"-ben) é torz karika-turaja marad a valóság a belre eluénynek. Nem, nem akarom a megalkuvást! "Az elku: elku, — ha ne'v is!" Terézke nem akart velem jönni, amikor meghívtam a közös halálba. Neki egy pállott egy, borostás-izradtan 'bredö fe'rijel, undorcsival több, mint az én — szere-

A magánszféra védelmében az innen hiányzó oldalak online nem elérhetőek.

A teljes kötet másolásgátló pdf-formátumban olvasható
a Hellebrant Institut müncheni könyvtártermében
az intézetvezető különengedélyével rendelkező kutatók számára
előzetes hely- és időpontfoglalást követően.

jul. 17.

Isteneem! Csak még egy kis erőt adj, hogy addig bírjam, amíg elvanderem „dolgoimat”. Feltámaszkodok egy cserévre, és reménytelenül könyveimet, irásaimat. De elég vegyek valamit egy nap. „Fontos” levelek vannak. Apotikusan ülök, alattam és ebéstem magam, néhány mechanikus gerintse de ilyen állandó fil. Kabulatban is minden másodpercbe eldörögöl beuencem a mindegyre pontot tevő lövés, mely majd megállítja szívemet. De ha erőteljesen vennem magam, hogy — ne még... Nem akarom hogy birkire baj szakadjon e miatt. Ez lesz az utolsó „vanderesem”, főpróbá nélkül, repris nélkül és kibátlamul kell sikerülnie.

Óh, csodálatos lények! Éreznek valamit és belém-áradnak, mint az alkoholista be a mos. Égik szem az igazi. Olyan idegen testem számára a me-relem, mintha máris nulla lenne. Nem is rejtekem, hogy felfi is tud emóció nélkül coitalni. Kétten voltak idén. Lehunytam a szememet és a csendben Tejed próbáltalak magam mellé idezni, de más volt a bőrök hője, más a moritásuk, más az öléisük, más a csókjuk és én nem tudtam még másodpercet sem örülni. Sirtam. Sirtam, mert Te is meghaltál, emelkél, hogy tudnál róla. Nem kívánlak más Tejedre, elkép-

zelhetetlen a monomra — meg ha skandia is — hogy enyém legy. „Berátszaj” — mondod és nem tudod, hogy ez lehetetlen. Erősebbnek képzel, mint amikor vagyok. Bele roppantam, bele rokkantam. Kis hűvelked — a két riefő — amit Gerukka hűvelibe bele tettél csalogtónak ismét egy heti nyugtalan ságot okozott. „Demonstráció?” — irod! Mennyire nem ismerem, mennyire nem értem meg! Ha tudnád: csak Augád ismét meg szerettem ment meg ettől, hogy elkisérj oda, shooó meggyek! Többiör öltelék meg gondolatban, mint ahogy nos ellettem a haltra gondoltál.

Nem, nem gyitöllek. Csak magamat gyitöltem kimondhatatlansul, hogy volt pillanat, amikor feladtam gyuchvárosomat és kerredbe tettem az életemet, amit aztán tönkre tetted, mint mindenkié, aki kiszolgáltotta magát Neked.

De ma már az se rejteke, ha enyém vólositanél. A „villamos elgázolt”. Magam keres-tem a venedelmet és elvestem benne. Vege.

Ez a forráskiadás a bajorországi Akademiör által alapított Hellebrant Intézet kiadásában jelent meg.

Az Akademiör egy 2012. májusában alakult szórványmagyar kisebbségi egyesület, amely a felső-bajorországi Rosenheim, Mühldorf, Altötting és Traunstein járásokban élő magyar származású, német állampolgárságú, konzervatív polgári értékeket valló diplomások több évtizedes zárt hagyományörző körének utódja. Eddigi tevékenységei közül ismertebb az iskolásgyerekek és fiatalok támogatása (ez volt a sajnos megszüntetett Boldog Gizella Hétvégi Iskola 2014-2022 között) és az eredetileg magyar vonatkozású könyvtári, levéltári anyagok áttekintésére, rendezésére, megfelelő megőrzésének biztosítására Dr. Johann Reichenberger által alapított Hellebrant Intézet. Az önkéntes munkatársakkal dolgozó intézet felállítását már közvetlenül a rendszerváltás után javasolta Holl Béla piarista szerzetes, irodalomtörténész. A Hellebrant Intézet 2023-as projektje az OCLC (Online Computer Library Center) által működtetett WorldCat világtalálógusban a magyar vonatkozású anyag címfelvételi hibáinak kijavítása. A világtalálógus jelenleg 112 ország 70 ezer könyvtárának 140 millió dokumentumában való keresést tesz lehetővé a weben keresztül, és hibái egyre több tudományos publikációban jelennek meg.

 facebook.de → Hellebrant Institut

